

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende

No. 484

De stille Dood

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

DE STILLE DOOD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Perscommentaren.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Te New-York was een zware brand uitgebroken in de havenwijk, waarbij drie groote pakhuizen en een schip waren verbrand en 14 personen om het leven waren gekomen. Een bekend vlieger, stoutmoedig als weinig anderen was met een vliegtuig van zijn eigen vinding, dat acht personen bevatte omlaag gestort en allen waren op slag gedood. In het hartje van de stad had een zeer brutale bankroof plaatsgegrepen, twee bankbeambten waren door de roovers neergeschoten en de politie was juist bijtijds gekomen, om de moordenaars in de verte te zien wegijlen met hun auto. Er waren drie gevallen van cholera geconstateerd aan boord van een zoeeven binnengevallen schip uit Hongkong.

Dat alles was, zelfs voor een wereldstad als New-York, ongetwijfeld van beteekenis en toch wijdde bijna niemand er eenige aandacht aan op het tijdstip waarin het avontuur van John Raffles, alias Lord Edward Lister zich afspeelde,

hetwelk zeker nog vele jaren stof zal opleveren tot opgewonden gesprekken in criminalistische kringen.

Want er waren dingen geschied, die, naar de meening der meeste krantenlezers, dit alles overvleugelden in belangrijkheid en waarnaast zelfs het feit, dat een bekende filmartiste haren minnaar in een stampvol café een kogel door het hoofd had gejaagd, als een onbeteekenend wissewasje moest schijnen.

Eenige dagen lang hadden de New-Yorkers over weinig anders gesproken, dan over de geheimzinnige verdwijning van Jerry Hooker.

En dat was zeker iets van belang, want Hooker was niet alleen een steunpilaar van de Beurs, niet alleen droeg hij terecht den naam van „de Beurskoning”, hij was niet slechts, zelfs voor een Amerikaan, zeer rijk, maar hij trad herhaaldelijk op den voorgrond, op allerlei gebied, hij wijdde sportterreinen in, hij liet schepen te water, hij loofde prijzen uit voor langdurige vluchten met

motorlooze vliegtuigen, hij richtte feesten aan, waarover men de volgende week nog sprak, hetgeen voor New-York als iets zeer bijzonders geldt, hij werd bij geen enkele première in schouwburg- en operazaal gemist, noch bij eenigen base-ball wedstrijd, noch op de renbaan, noch bij een zeilwedstrijd van eenige beteekenis.

In de buurt van de 5de Avenue, in Broadway, in Hoboken, overal kende men zijn geweldig groote auto en daar zijn gelaat herhaaldelijk was vereeuwigd in verschillende week- en dagbladen onder de meest uiteenloopende omstandigheden, zoo was er bijna geen New-Yorksche straatjongen, die niet aanstonds zou zeggen, als hij dat krachtig geteekende, breede gelaat met de sterk ontwikkelde kaken, de doordringende, zwartgrijze oogen, de borstelige, gitzwarte wenkbrauwen zag, niet dadelijk uitriep:

— Daar gaat Jerry Hooker!

De Beurskoning was dan verdwenen en men wist bijna op hetzelfde oogenblik waarom hij verdwenen was!

Want zijn eenig kind, zijn dochter Marjorie, had een dreigbrief ontvangen van de bende van het „Kwade Oog”, waarin zij werd uitgenoodigd, een bedrag van niet minder dan een half miljoen dollars te deponeren op een plek in het midden van een zeer uitgestrekte vlakte, dicht bij New-York, vanwaar de bandieten het zouden weghalen, op straffe van het leven van haar vader verbeurd verklaard te zien.

Dat was op zichzelf reeds ernstig genoeg, maar wat er daarna gevolgd was, in een tijdsverloop van slechts enkele dagen, dat verschaftte aan de New-Yorkers schier onuitputtelijke stof tot gesprekken en aan de bladen een onverhoopde gelegenheid om hunne kolommen te vullen en elkander den loef af te steken door het plaatsen van foto's en teekeningen, al of niet gefingeerd.

Want die losprijs was nimmer betaald!

Er was, als in een tooverballet, plotseling een zeer geheimzinnig personage komen opdagen, dat de plannen van het „Kwade Oog” in duigen had doen vallen.

En juist om dezen man, die al spoedig het middelpunt begon te vormen van de geheele geschiedenis, voerden verschillende bladen een verbitterden pennestrijd met elkander.

Sommigen verzekerden dat deze man niemand

anders was geweest dan een zeer kundig Amerikaansch detective, een beginneling nog, die zijn proefstuk had afgeleverd — en dat waren de chauvinistische, de zoogenaamde „gele” bladen.

Anderen lachten om deze veronderstelling en hielden stijf en sterk vol, dat de onverwachte helper alles kon zijn geweest, maar zeker geen Amerikaansch detective.

Er waren er ook, die lakoniek verzekerden, dat die geheimzinnige helper in het geheel niet bestond en waarschijnlijk slechts ontsproten was aan het ziekelijke brein van fantaseerende politieautoriteiten.

En ten slotte was er een blad, dat nog niet lang bestond en dat nog maar een zeer kleinen lezerskring had, dat in een uitstekend geschreven berichtje van nauwelijks twintig regels druks, aantoonde, dat die onvermoeide helper van de politie niemand anders was geweest dan John Raffles, de langgezochte Engelsche Gentleman-Inbreker.

Laten wij er maar dadelijk aan toevoegen, dat dit eene blad het bij het rechte eind had....

Trouwens, al lachte men in den aanvang om die veronderstelling, het duurde maar heel kort, of de meeningen sloegen om met een snelheid, die vooral in het land van de onbegrensde mogelijkheden inheemsch schijnt te zijn.

Want men bedacht nu, dat die Groote Onbekende ook reeds bij vroegere gelegenheden tot twee malen toe, niet alleen de behulpzame hand had geboden bij de bestrijding van het Kwade Oog, maar dat hij er zelfs voor een zeer aanzienlijk deel toe had bijgedragen, dit vreeselijke, moorddadige genootschap uit te roeien.

Niet met wortel en tak echter, zooals maar al te spoedig bleek — want sedert een paar weken was het duidelijk geworden, dat de bende herleefd was.

En een van haar eerste groote daden was juist de ontvoering van Jerry Hooker geweest, die door een der bandieten, nog bijna een knaap als jonge schoone vrouw vermomd, was weggevoerd van de route, welke hij van zijn huis in Hoboken naar de Beurs met zijn auto had moeten volgen, die hij wel verplicht was zelf te besturen, nadat een bondgenoot van de bende in het huis van den Beurskoning den chauffeur

buiten gevecht had gesteld, door het toedienen van een zeer krachtig slaapmiddel.

Dit alles was vrij spoedig uitgelekt en de bladen hadden zich met een waren hartstocht op het geval geworpen.

Zij verhaalden hoe een man, die Marjorie Hooker geheel onbekend was, haar zijn hulp had aangeboden en hoe het meisje, volgens het verlangen der bandieten, geheel alleen met haar kleine auto naar het midden van de aangeduide vlakke was gereden — zonder het halve miljoen evenwel!

Zij deelden in geuren en kleuren mede hoe de bendeleden met een snelle vliegtuig waren komen aanzetten, om dicht bij de aangewezen plek te landen en hoe daar plotseling het deksel was afgeworpen van een hol in den bodem, waarin die geheimzinnige helper zich met twee vrienden verscholen had en in gezelschap van twee inspecteurs, die ter elfder ure van het plannetje op de hoogte waren gebracht, terwijl aan den rand van de uitgestrekte zandvlakte politieauto's verdekt stonden opgesteld, hoe er een kort gevecht volgde en de schurken allen konden worden overweldigd, waarbij er twee het leven lieten en hoe ten slotte, jammer genoeg, een hunner, die de vliegtuig bestuurd had, met dit toestel kon ontsnappen.

Dat was het bekende gedeelte van de zaak.

En het viel gemakkelijk genoeg aan handige journalisten, om daar zeer spannende, opzienbarende artikelen over te schrijven, vol uitroep-teekens, gedachtenstreepjes en heele risten puntjes.

Maar er was nog heel wat onbekend!

En zonderling genoeg, toch misschien ook heel natuurlijk, werden over dat onbekende deel juist gansche kolommen in de dagbladen volgeschreven.

Wie was de man, die de politie op de hoogte had gebracht?

Wie waren zijn beide vrienden?

Waar was zijn verblijf, waarvan leefde hij, hoe was hij op de hoogte geraakt van de verblijfplaats van Jerry Hooker, die juist gered werd, toen de schurken op het punt stonden hem om het leven te brengen.

Allemaal vragen, waarop alle bladen een antwoord wisten, dat alleen maar deze eigenaardigheid bezat, dat het kant noch wal raakte.

Totdat het eene blad, met zijn kleinen lezerskring, den naam van John Raffles noemde.

Want toen scheen over alle andere bladen de geest vaardig te worden en reeds den volgenden morgen kon er voor geen van die persorganen ook maar een spoor van twijfel bestaan omtrent de identiteit van den geheimzinnigen bondgenoot der politie in den strijd tegen het Kwade Oog — het was John Raffles geweest en niemand anders.

En steeds vloeide de inktstroom voort, steeds langer werden de artikelen, steeds grooter de foto's en steeds onzinniger de geruchten — terwijl tegelijkertijd de vrees der New-Yorkers toenam.

Want er waren onguere zaken aan het licht gekomen, bij deze opzienbarende gebeurtenis!

— Immers — een der gedooide bandieten was Fred Kingley geweest — en Fred Kingley werd beschouwd als de aanstaande schoonzoon van Jerry Hooker!

Fred Kingley was bovendien welgesteld, hij had toegang tot de beste kringen, hij was weliswaar een leeglooper, die alleen maar belang scheen te stellen in paarden en auto's, maar men had hem op zijn ergst voor een onschadelijken sukkel gehouden.

En nu was hij betrokken geweest bij den overval op den Beurskoning!

Men achtte het eerst onmogelijk, ondenkbaar, onaannemelijk — en het bleek toch spoedig niets dan de nuchtere waarheid te zijn geweest.

En er kwam nog meer aan den dag.

Weliswaar bestond er een verloving tusschen de beide jongelieden, die reeds een jaar geleden tot stand was gekomen — maar Kingley zelf had het huwelijk telkens uitgesteld en dat vond waarschijnlijk zijn oorzaak in het feit, dat Hooker hem nooit goed had kunnen uitstaan en herhaaldelijk verklaard had, zijn dochter, als zij met hem zou huwen, slechts een zeer geringen bruidsschat te zullen meegeven.

En de welgesteldheid van Kingley bleek vergulde schijn te zijn — hij had een groote menigte schulden en binnen eenige maanden zouden zijn schuldeischers hem zeker allen tegelijk op het lijf zijn gevallen.

Een der bandieten, die gevangen werden genomen, was Bernard Macfarlanen ook hij was een rijk man — hij bezat het huis, waarin

Hooker gevangen werd gehouden, op den hoek van de 5de Avenue en de 20e straat!

Geen wonder dus, dat de New-Yorkers zich de oogen uitwreven en zich verschrikt afvroegen, of men weer een herhaling zou beleven van de toestanden van een paar jaren terug, toen men elkander zelfs in de deftigste kringen met eenigen argwaan beschouwde, nadat het klaar als de dag gebleken was, dat er zich onder de leden van de bende van het Kwade Oog hooggeplaatste personen hadden bevonden, die een positie van betekenis bekleedden in de maatschappij: ingenieurs, geneesheeren, bankiers, een tweetal advocaten van erkende bekwaamheid, en zelfs een inspecteur van politie, benevens een heel legertje rijke jongelieden, die het als een soort sport schenen te bedrijven, hunne lotgenooten te helpen uitplunderen.

Eenige van de gecompromitteerde personen hadden toen zelfmoord gepleegd, anderen waren gearresteerd en tot gevangenisstraf van verschillenden duur veroordeeld.

En met vrees in het hart vroegen de bewoners van New-York zich af of dit alles zich zou gaan herhalen.

Dat met de arrestatie van acht of tien bendeleden een einde zou zijn gemaakt aan het bestaan van het Kwade Oog — er was niemand die het ook maar een seconde geloofde.

Erger nog — men vreesde voor de wraak der bandieten en voor het leven van Jerry Hooker, misschien zelfs voor dat van zijn dochter, die het gewaagd had, het Kwade Oog te trotseeren, de machtige, geheimzinnige organisatie, die, evenals te voren, bestuurd werd door een mysterieus persoon, die zelf achter de schermen bleef en dien zelfs zijn eigen kapiteins en luitenanten nimmer anders hadden gezien dan gehuld in een langen tabberd, het hoofd gestoken in een soort van puntzak, met slechts kleine gaatjes om er door te kunnen zien.

Zoo stonden de zaken, toen Jerry Hooker reeds weder in zijn woning was teruggekeerd, na door de tusschenkomst van John Raffles bevrijd te zijn uit zijn gevangenis in het huis van Bernard Macfarlan.

Hij deed geen stap, zonder dat twee detectives hem volgden, want ook de politie vreesde voor weerwraak van de bende — en daar had zij zeker gegronde redenen voor, want nog op denzelfden avond van den dag, waarop de Beurskoning bevrijd werd, vond zijn butler in de bus een briefje, hetwelk slechts de woorden bevatte:

— Neem je voor ons in acht, Jerry Hooker!

En als onderteekening — een wijdgeopend oog met starende, woeste uitdrukking.

De Dubec-Sigaret
is de Sigaret bij uitnemendheid.

Hoofdstuk II.

Het voorval in de opera.

Nog zelden was de groote, indrukwekkende zaal van de Metropolitan Opera gevuld geweest met zulk een talrijk en uitgelezen publiek als dien avond, ter gelegenheid van een wederopvoering van „Lakmé”, waarin de beroemde tenor Muratori voor het eerst zou optreden in de rol van den jongen Engelschen officier Gerald.

De loges straalden letterlijk licht uit, dat weerkaatst werd door de diamanten, door talrijke schoone vrouwen gedragen.

Een zacht gegons van stemmen vulde de zaal, zooals men dat menigmaal hoort voor het opgaan van het scherm.

Bijna recht tegenover het groote tooneel zaten twee heeren naast elkander op de tweede rij van een loge, die een zeer voornamige rol hadden vervuld in de zooeven beschreven gebeurtenissen.

Het waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand, die, als voorloopig einde van een opwindende reeks avonturen, die hen dwars

door de Chineesche Zee, door de Behring Straat, door Alaska en over het rotsgebergte hierheen hadden gevoerd, een oogenblik van verpoozing zochten in de groote operazaal.

Zij waren beiden in rok en niemand die hen daar zag zitten zou zich zeker ook maar een oogenblik hebben bezig gehouden met de belachelijke veronderstelling dat diezelfde fijngekleede, kalm om zich heen ziende aristocratische heeren, nog geen drie weken geleden op sneeuwschoenen en in schapenpels gehuld achter een hondenslede hadden aangelopen, beducht voor hun leven en achtervolgd door eenige wraakzuchtige leden van de bende.

Brand had zoeven zijn blikken laten rondgaan en nu boog hij zich een weinig naar Raffles toe en zeide op fluisterenden toon:

— Daar zit hij!

— Wie is hij?

— Jerry Hooker!

Raffles had zijn donkergrijze oogen langzaam naar de loge gewend, welke Brand hem had aangeduid en zeide nu zacht:

— De man is me niet geheel en al sympathiek geweest, om verschillende redenen en toch gevoel ik bewondering voor zijn persoonlijken moed! Hij is in ieder geval geen lafaard, anders zou hij het niet wagen, reeds nu hier te verschijnen!

— Maar wat kan hij hier te duchten hebben?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk de wraak van de bende, die hij getart heeft!

— Dat deden wij immers ook! hernam Brand op zachten toon. En wij zitten hier toch ook wel!

— Dat is heel iets anders! Hij is immers niet vermomd!

— Maar het is toch niet aan te nemen dat hem hier eenig gevaar zou dreigen, Edward!

— Dat gevaar dreigt hem overal!

— In een volle schouwburgzaal?

— Ook hier, mijn waarde! O, ik verzeker je, dat de bende beschikt over middelen, die wij nog niet geheel en al kennen!

— Maar ik zie zijn twee satellieten achter hem zitten!

Raffles haalde even de schouders op en hernam:

— Als ik wist, dat de bende van het „Kwade Oog” zich op mij wilde wreken, dan zou de nabijheid van die beide detectives mij al heel weinig gerustheid inboezemen! En als ik Hooker was, dan was ik maar liever een weinig buitenaf

gegaan, ik had er mijn zaken een paar weken aan gegeven en het allerlieftst was ik een jaar in het buitenland gaan reizen! Het is immers duidelijk dat de bende, die pas weder herleeft is, niet kan dulden, dat men den draak steekt met haar bevelen! Zij hoopte van dien Beurskoning een half millioen los te krijgen. Het was haar eerste zet, die zet is mislukt, twee van de kerels zijn gedood, twee andere zijn zwaar gewond, vier er van zitten in de gevangenis! Kortom — het is een nederlaag over de geheele linie! En al was het slechts om haar prestige te handhaven — de bende zal zich willen wreken! En daarom — laat Hooker zich in acht nemen en haar niet tarten! Maar stil — de ouverture is begonnen.

De lichten in de zaal werden half gedoofd en de ouverture van „Lakmé” ruischte door de groote zaal, ten uitvoer gebracht door een van de beste orkesten ter wereld.

Het scherm rees en nu werd het bijna geheel donker in de zaal.

Daar op het helder verlichte tooneel, hetwelk een marktplein in Calcutta voorstelde, liep een bonte menigte dooreen, verkoopers van dadels en zijden stoffen, van palmwijn en vijgen, sieraden en wapens.

Het koor was uitnemend geoefend, de stemmen klonken zuiver en Raffles en Brand luisterden aandachtig toe, voor een oogenblik ontrukkt aan de herinnering van hun gevaarlijken toestand.

De tenor was uitnemend bij stem en zijn gouden, warm geluid verrukte de toeschouwers.

Ook Lakmé was voortreffelijk en nog zelden had het beroemde duet met de slavin zoo schoon geklonken.

En juist toen het applaus na dit duo was geluwd, klonk er een zeer zwakke, verschrikte kreet uit de halve duisternis van den kant van de loge, waarin Hooker was gezeten.

Slechts degenen die er dicht bij zaten, hoorden dien kreet.

Ook Raffles en Brand hadden hem vernomen.

Zij wendden het hoofd een weinig terzijde en meenden te zien hoe Hooker achterover in zijn stoel leunde en zijn hand, die een witte plek vormde, op zijn rechterzijde gedrukt hield.

Een seconde later sprongen de beide trawanten van den bankier naar voren en hun ver-

schrikt fluisterende stemmen waren zelfs hoorbaar boven de tonen van het orkest uit.

Er ontstond eenige opschudding en toen konden de omzittenden zien hoe de bankier van zijn stoel werd opgetild en wankelend de loge uitging.

Een oogenblik teekende zijn figuur zich scherp af tegen de helverlichte deuropening, toen de logedeur geopend werd en hij wegwankelde, terwijl de beide detectives hem aan weerszijden met moeite steunden.

En nauwelijks was de deur weder met een zacht klapje dichtgevallen, terwijl iedereen zich weder tot luisteren zette, toen er plotseling iets onverwachts plaats greep.

Heel boven in den koepel van de enorme zaal klonk een schuivend geluid en dadelijk daarop sprak een verschrikkelijke stem, dreunend en luid als een bazuin, zoodat de klanken van het orkest er in verdronken, de woorden:

„Neemt u in acht voor het Kwade Oog! Zijn wraak is verschrikkelijk!”

De stem klonk als het gedreun van een kerkorgel, overweldigend luid, alsof tienduizend menschen tegelijk dien zin met alle kracht van hun longen hadden uitgeschreeuwd.

Eenige dames gilden hysterisch, anderen vielen flauw en er ontstond zelfs een begin van een paniek, toen de kapelmeester het goede denkbeeld kreeg, dadelijk de muziek van Lakmé te laten afbreken en een fox-trott te laten spelen.

Het klonk zoo dwaas, na de meesleepende muziek der opera, dat sommigen in lachen losbarstten.

En daarmee was het doel bereikt — de spanning was gebroken en eenige honderden bezoekers gingen rustig de zaal uit, nu en dan nog eens angstig omziende.

Het spreekt vanzelf dat aanstonds alle lichten weder waren ontstoken en in de zonderlinge stilte, die na de donderende stem was ingetreden, hoorde men de snelle voetstappen van de suppoosten, die door de gangen ijlden, waarschijnlijk om een onderzoek te gaan instellen op de zolderruimten, die zich uitstrekten boven den prachtigen koepel van de zaal.

Men kon zelfs van de zaal uit wel zien, dat er, vlak bij de opening, waardoor de kettingen gingen, die den kolossalen lichter ophielden, een

opening in den koepel te zien was, ongeveer een halve meter in het vierkant, die door een schuif kon worden gesloten en die bestemd was er den man door te laten, wiens taak het was, den lichter op geregelde tijden schoon te maken.

Door die opening had de machtige stem geklonken, dat was zeker!

Maar Raffles wachtte het resultaat van dat onderzoek niet af.

Terwijl het scherm viel en de muziek nog altijd den fox-trott speelde, greep hij Brand bij den arm en zeide op zachten toon:

— Kom mede! Ik moet zien wat het is met Hooker! Je zult mij nu wel gewonnen geven, dat ik zoeven niet geheel en al ongelijk had!

Meer verschrikt dan hij had willen bekennen volgde Brand haastig Raffles, die de breede gang betrad, welke in den vorm van een hoefijzer om alle loges heenliep.

Juist kwam een der detectives snel voorbij, bleek en opgewonden.

— Waar is mijnheer Hooker? Ik ben dokter!

Met deze woorden hield Raffles den man even staande.

— Dat tref ik! Ik wilde juist vragen of er soms een dokter in de zaal zat! Mijnheer Hooker ligt in den kleinen foyer op een rustbank. Ik geloof dat hij er leelijk aan toe is! Wilt u mij even volgen, dokter?

Raffles en Brand gingen haastig met den detective naar den kleinen foyer, alleen voor het publiek van deze loge bestemd, en daar lag Hooker op een sofa, zeer bleek, maar blijkbaar nog bij bewustzijn.

De tweede detective en een kellner waren bezig, zijn overhemd los te maken.

Men had hem boord en das, rok en vest reeds uitgetrokken.

Raffles trad onmiddellijk op Hooker toe, schoof de anderen terzijde en trok het overhemd los, zoodat de rechterzijde bloot kwam, waarop Raffles hem met de hand had zien drukken.

Daar, ongeveer een decimeter boven den broeksband, was een klein, vuurrood plekje zichtbaar, niet grooter dan een cent en bijna zuiver rond.

In het midden daarvan stak een klein voorwerp, dat wel een weinig geleek op een stukje grafiet, zooals ze gebruikt worden in vulpotlood.

— Je nageltang! zoo wendde Raffles zich tot Brand, die toekeek.

De jonge man haalde een klein, plat étui uit zijn vestzakje, waaruit hij een vernikkeld nageltangetje nam.

Raffles nam het voorwerp, bukte zich en trok voorzichtig den doorn, of wat het anders zijn mocht, uit de zijde van den gewonde.

Hij rook even aan het kleine voorwerp, schudde het hoofd en zeide tot den detective:

— Hiermee is het natuurlijk gedaan! Waarschijnlijk afgeschoten met een soort windpistool, dat bijna geen leven maakt en alleen niet verder in het lichaam doorgedrongen, omdat de loop van dit kleine, verraderlijke projectiel is afgeleid door een geldstuk of een ander voorwerp, hetwelk deze heer in zijn vestzak droeg. Er is een apotheek op geen twintig passen hier vandaan! Ik moet onmiddellijk een opiumoplossing hebben — zoo sterk mogelijk — en laat men er een injectiespuitje bij doen. Ik heb natuurlijk mijn receptenboekje niet bij mij. Een van de politiemannen kan medegaan en zeggen wat er geschied is — dat zal wel voldoende zijn!

Raffles krabbelde iets op een stukje papier en stak dit den detective toe met de woorden:

— Haast u! Iedere seconde oponthoud kan den dood beteekenen! En Jerry Hooker zou reeds niet meer tot de levenden behooren, als zijn overhemd wat minder zwaar gesteven was en er zich niets in zijn vestzakje had bevonden!

De detective snelde weg.

Raffles wikkeldde het kleine voorwerp met groote zorgvuldigheid in een stukje papier, deed het in een leeggemaakt lucifersdoosje en stak het aan den tweeden politiemann toe met de woorden:

— Laat het analyseeren! Maar ik geloof dat ik u nu al wel kan zeggen wat het geweest is — een zeer sterk afkooksel van bella donna, gemengd met nog een ander vergif, dat alleen in Engelsch-Indië en speciaal in Bengalen gemaakt wordt. Het werkt, als het een slagader treft, bijna aanstonds doodelijk, wanneer het projectiel maar ver genoeg doordringt. Alleen een zeer sterke opiumoplossing, mits tijdig toegediend, kan nog wel eens redding brengen!

De detective keek Raffles verschrikt aan en stamelde:

— Zoo iets had niemand kunnen voorzien, dokter! Wij zijn aangesteld om mijnheer Hooker

overal te vergezellen en hem te beschermen tegen de bandieten van het „Kwade Oog”, van wie wij vermoeden dat zij het op zijn leven hadden voorzien — uit wraak! Dokter is misschien niet geheel en al op de hoogte van de zaak?

— Eenigszins! antwoordde Raffles met een zwakken glimlach. Ik lees de bladen, goede vriend! Ik hoop, dat men, terwijl wij hier praten, reeds een onderzoek in de zaal heeft ingesteld?

— Daartoe heb ik natuurlijk onmiddellijk last gegeven, dokter — er waren in de zaal ook nog verscheidene geheime agenten verspreid. Maar hoe wilt gij, dat men den dader zal vinden in een zaal, waar meer dan 3000 menschen bijeen zijn? Het is immers onmogelijk, hen allen te gaan onderzoeken! Daarenboven, de moord-aanslag werd gepleegd, terwijl het half duister was in de zaal en de moordenaar kan zich in de algemeene verwarring en begunstigd door die duisternis, heel gemakkelijk bijtijds hebben verwijderd!

— Dat acht ik zelfs het meest waarschijnlijk! mompelde Raffles halffluid. De man moet er in ieder geval rekening mee hebben gehouden, dat men althans de schouwburgbezoekers zou hebben onderzocht, die in de onmiddellijke nabijheid van het slachtoffer waren gezeten — en dan nog alleen maar vóór hem — want iemand die achter hem zat, kon hem onmogelijk zoodanig geraakt hebben, dat het vergiftige stiftje hem op die wijze in de heup drong! Dat alles heeft de moordenaar natuurlijk zeer goed overdacht en daarom denk ik dat hij wel bijtijds de plaat zal hebben gepoetst.

— Ik denk dat wij hier voor een moeilijke zaak komen te staan, dokter! zeide de detective met een zucht. Mag ik uw naam weten — voor het proces-verbaal?

Raffles gaf niet dadelijk rechtstreeks antwoord, maar vroeg:

— Is dat volstrekt noodzakelijk — kan ik er niet buiten worden gelaten?

— Dat zal bezwaarlijk gaan, dokter! Gij zijt het immers, die den vergiftigen doorn in zijn lichaam heeft gevonden — en die hem misschien wel van den dood zult redden, als uw middel helpt! Mijn plicht schrijft mij voor, u in de zaak te betrekken!

— Als het dan niet anders gaat — ik ben dokter Vernon, 24ste straat 310.

De detective had het adres nauwelijks genoteerd, of zijn collega kwam reeds terug, met de zweetdruppels op het gelaat van het harde loopen en met een klein pakje in de hand, hetwelk hij Raffles toestak met de woorden:

— Ik geloof dat mijnheer Hooker het treft, dokter! Zij hadden in de apotheek juist een sterke concentratie van opium gereed staan — en daar heb ik beslag op gelegd! Hier is het injectiespuitje — het moet worden teruggebracht.

Raffles had reeds het papier losgewikkeld van het kleine, aan een zijde afgeplatte fleschje van bruin glas, hetwelk de sterke opiumoplossing bevatte.

Hij stak de scherpe punt van het injectiespuitje in de volkomen kleurlooze oplossing, zoog het vol en wendde zich toen tot den bewustelooze, wiens arm reeds door Brand was ontbloot.

Ter hoogte van den elleboog, aan de binnenzijde van den arm, stak hij de fijne naald in het vleesch, drukte op den gummibal, wachtte een oogenblik en trok het spuitje weer terug.

Raffles bleef een oogenblik naar het doodsbleeke gezicht zien, waarin de oogen wijd geopend waren, met een starende uitdrukking en zeide toen:

— Mijnheer Hooker heeft een bijzonder sterke constitutie en wanneer er zich geen complicaties voordoen — wondkoorts of infectie, dan zal hij er misschien bovenop halen! Hij moet nu onmiddellijk vervoerd worden.

— Naar een gasthuis, dokter? vroeg een der detectives.

— Dat is volstrekt niet noodzakelijk — zijn dochter kan hem zeer goed verplegen! Als hij het er bovenop haalt en daarvan ben ik bijna overtuigd, dan kan hij binnen vier of vijf dagen weder de oude zijn.

Op dit oogenblik kwamen er een paar mannen de foyer binnenloopen, waaronder een der suppoosten, die uitriep:

— Wij hebben daarboven de heele vliering doorzocht, mijnheer, maar er is niets bijzonders gevonden — behalve dan dat de schuif openstond van het mangat, dat gebruikt wordt als de groote lichtkroon moet worden schoongemaakt. Maar het is duidelijk, dat daarboven iemand van de bande moet zijn geweest — wij hebben een pet gevonden!

En hij haalde een sportpet te voorschijn met

breede klep en van grijze, geruite stof vervaardigd, nog bijna geheel nieuw.

Een der detectives nam het hoofddeksel aan en zeide spijtig:

— Het is wel niet veel — maar het is tenminste iets!

— Brandt er daarboven licht? vroeg Raffles, na een blik op de nieuwe sportpet te hebben geworpen.

— Nu, dat mag geen naam hebben, mijnheer! antwoordde de suppoost. Hier en daar een klein gloeilampje.

— Kan men er gemakkelijk den weg vinden?

— Bij lange na niet! antwoordde de suppoost op levendigen toon. Het is er juist een warnet van gangen, om de groote vliering heen, die zich boven de zaal uitstrekt. Men kan van die ruimte natuurlijk ook boven het tooneel komen en dan verder naar buiten, naar het bordes, waarop de acht brandtrappen uitkomen, vier aan de achterzijde van het gebouw en twee aan iederen zijgevel. Het is duidelijk, dat de kerel die zoo schreeuwde, denklijk door een scheepsroeper, langs dien weg is gevlucht.

— Men moet dus een weinig op de hoogte zijn van de inrichting daarboven, als men iets dergelijks waagt?

— Een vreemde zou er stellig verdwalen, mijnheer, en gemakkelijk gevangen worden! Want ik ken daarboven ieder hoekje en gaatje en we hebben geen centimeter ruimte ondoorzocht gelaten!

Raffles wendde zich weder tot een der detectives en vroeg:

— Wat denkt gij met die pet te doen?

— Wel — natuurlijk overal informeerden wie er in de laatste weken zulk een pet verkocht heeft, dokter! Het ding is nog nieuw — misschien geeft het ons wel een of andere aanwijzing!

— Staat de naam van den winkelier er soms in — of van den fabrikant? vroeg Raffles.

De detective keerde snel de pet in zijn handen om, bekeek even de voering en antwoordde toen grimmig:

— Er heeft een merk ingezet — en het is er keurig netjes uitgetornd! Ja, wij hebben niet met ezels te doen en deze zaak zal ons weer heel wat werk verschaffen!

— En ons ook! voegde Charles Brand er

binnensmonds bij, die nu en dan den pols van den bewustelooze gevoeld had.

En Raffles had nogmaals een blik op Hooker geworpen en sprak nu:

— Laat hem nu maar zoo spoedig mogelijk naar zijn huis vervoeren, maar neem de noodige

voorzorgsmaatregelen en zie goed toe, dat gij hem niet verlaat, voor gij u persoonlijk overtuigd hebt, dat hij veilig is thuisgekomen! Ik zal zijn dochter per telefoon wel even voorbereiden — Miss Marjorie kent mij wel!

Hoofdstuk III.

Raffles biedt opnieuw zijn diensten aan.

Er was ternauwernood een half etmaal verlopen sedert de geheimzinnige aanslag op Jerry Hooker gepleegd werd, toen er een huurauto stilstond voor het paleisachtige huis van den Beurskoning in Hoboken, waaruit een heer met grijs haar stapte, die eenige woorden met den chauffeur sprak en toen, op een stok leunend, naar de voordeur liep.

Hij belde aan en gaf aan den in het zwart gekleeden butler, die de deur opende, een kaartje waarop de naam Dr. Vernon te lezen stond.

— Ik zou Miss Marjorie onmiddellijk willen spreken! zeide hij.

De butler keek een oogenblik besluiteloos van het kaartje naar den bezoeker en zeide toen:

— Om tien uur, dokter? Verwacht Miss Marjorie u soms?

— Dat niet — maar ik ben er van overtuigd, dat zij me zal ontvangen! Zeg haar, dat ik de geneesheer ben, die gisteravond in het Opera-gebouw haren vader behandeld heb — dan zal zij zeker niet aarzelen, mij te ontvangen!

De butler scheen reeds op de hoogte van de zaak te zijn, want hij opende haastig de straatdeur wat verder en zeide:

— Wees zoo goed om dadelijk binnen te komen, dokter! De detectives hebben gisteren al over u gesproken! Wees zoo goed plaats te nemen — ik zal Miss Marjorie dadelijk waarschuwen!

Hij geleidde den bezoeker naar een van de zware, lederen clubfauteuils, die bij den geweldig grooten haard in de vestibule stonden en haastte zich toen weg met het visitekaartje.

Een oogenblik later keerde hij weder terug en verzocht den bezoeker hem te willen volgen.

Eenige minuten later stond dokter Vernon tegenover Marjorie, wiens mooi, maar bleek gezichtje van dankbaarheid straalde, toen zij hem tegemoet trad, met uitgestoken handen en met trillende stem zeide:

— Ik ben blij dat gij gekomen zijt, dokter! Daarop had ik niet durven rekenen!

— Ik wilde eens komen zien naar mijn toevalligen patiënt, Miss! antwoordde de geneesheer glimlachend. Heeft hij een rustigen nacht gehad?

— Hij heeft uitstekend geslapen — en vanmorgen ontwaakte hij volkomen bij kennis!

— Hoe is nu de toestand?

— Vader is een weinig duizelig en hij verbeeldt zich dat hij niet zoo goed ziet als anders — hij heeft ook een ellendigen smaak in den mond, naar hij zegt, en alles wat hij eet of drinkt heeft een alsembitteren bijmaak.

— Dat heeft niets te beteekenen, Miss! Dat zijn de gewone begeleidingsverschijnselen en — als er zich geen complicaties voordoen, kan uw vader over drie of vier dagen opstaan, misschien zelfs reeds eerder, want hij schijnt een buitengewoon krachtig gestel te hebben!

— Maar ik hoop dat gij hem eens zult opzoeken, dokter! riep Marjorie op levendigen toon. Ik ben u zoo innig dankbaar, dat gij u gisteren over hem ontfermd hebt! Wie weet wat er zou geschied zijn, als gij niet toevallig daar waart geweest en gezien had wat er voorviel!

— Ik had u juist om verlof willen vragen, Miss, even naar uw vader om te zien! De detectives hebben u natuurlijk alles uitvoerig medegedeeld?

— Zij hadden weinig toe te voegen aan wat gij mij per telefoon reeds had gezegd, dokter! antwoordde Marjorie. Trouwens — de ochtendbladen staan er vol van!

— Ik wilde wel, dat de ochtendbladen er minder aandacht aan hadden gewijd — en het liefst, dat zij er geheel over gezwegen hadden! hernam de geneesheer op ernstigen toon. Ik behoef u zeker niet te zeggen, Miss, dat uw vader zich nog voortdurend in het allergrootste gevaar bevindt!

— Hij zou dus kunnen sterven aan die wonde? riep Marjorie op verschrikten toon.

— Dat bedoel ik niet, Miss — dat acht ik zelfs niet langer waarschijnlijk! Ik wilde zeggen, dat het misschien wel zoo goed ware geweest, als men uw vader voor dood had kunnen laten doorgaan — en als hij dan incognito voor geruimen tijd op reis was gegaan — ver hier vandaan!

— Nu begrijp ik u! Gij wilt zeggen dat de bandieten zich hun wraak hebben zien ontgaan en niet zullen rusten voor zij mijn armen vader hebben laten boeten, omdat hij dat half miljoen niet heeft willen betalen!

— Zoo is het, Miss! antwoordde Dr. Vernon. Daarover kwam ik u spreken. Maar voor ik u een voorstel kom doen, zullen wij met uw goedvinden eens naar uw vader gaan zien!

— Wees dan zoo goed mij te volgen, dokter! hernam Marjorie.

Beiden verlieten de kleine ontvangzaal, waar het gesprek had plaats gehad en het meisje ging den bezoeker voor naar de prachtig ingerichte slaapkamer van Jerry Hooker, op de eerste verdieping van het groote huis gelegen.

De Beurskoning lag, volkomen bij zijn bewustzijn, in het groote, uit zwaar ebbenhout vervaardigde bed en een verpleegster zat naast hem, bezig met een klein handwerkje.

De jonge vrouw stond dadelijk op, toen zij de deur hoorde opengaan en zeide, toen de bezoeker zich had bekend gemaakt:

— Mijnheer Hooker gaat zienderoogen vooruit, dokter! Hij heeft een verbazend sterk gestel!

Dr. Vernon was op het bed toetgetreden, keek naar de oogen van den zieke, voelde hem den puls, vroeg naar de temperatuur en zeide toen:

— Nu, mijnheer Hooker — dat gaat nog beter dan ik gehoopt had!

— Als ik het er bovenop haal, dokter — dan heb ik dat aan u te danken! zeide Hooker. Mijn dochter heeft me al alles verteld — en ik mag het toeval wel zegenen, dat u daar gisteren aanwezig deed zijn, bij de première van Lakmé! Wanneer zou ik mogen opstaan, denkt gij?

— Een oogenblikje — dan zal ik het u aanstonds kunnen zeggen!

De geneesheer sloeg het dek terug, knoopte de pyama los en keek naar de onbeteekenende wonde in de zijde.

Hij richtte zich glimlachend weder op en zeide:

— Iedere chirurg zou plezier aan u beleven, mijnheer Hooker! Gij hebt voortreffelijk, gezond heelvleesch! De wonde ziet er prachtig uit en van infectie is niet het minste spoor te bemerken! Gij moogt overmorgen opstaan — als de zuster mij morgen kan verzekeren, dat gij vandaag volstrekt geen koorts hebt gehad!

— Dat doet mij genoeg! riep Hooker uit. Gij kunt, als geneesheer, niet beseffen, wat het voor een man van mijn temperament is, om het bed te moeten houden, dokter! Gij hebt zeker een zeer rustig leventje?

— De directrice van een besjeshuis heeft het niet rustiger! antwoordde Dr. Vernon met een flauw glimlachje. Neen, in dat opzicht zal ik mij zeker niet met u kunnen meten, die iederen dag opnieuw een woedenden strijd op de Beurs moet uitvechten!

— Kunt ge mij zeggen, dokter, of men reeds een spoor van de bandieten heeft gevonden, die mij hadden willen vermoorden?

— Niets, mijnheer Hooker! Althans voor zover ik weet. En de politie begint ook reeds over te hellen tot de meening, dat de dader het hazenpad heeft gekozen, onmiddellijk nadat hij in de halve duisternis een windpistool op u had afgeschoten — of wat het dan anders voor een helsch ding mag zijn geweest! Nu heeft een van de oeuvreuses weliswaar verklaard, dat zij een tweetal heeren zich haastig heeft zien verwijderen, midden in een der bedrijven en slechts weinige seconden voor de geweldige stem klonk uit den koepel van de zaal — maar dat meisje heeft hen slechts op den rug gezien en weet volstrekt niet wie zij waren. De politie heeft dus eigenlijk in het geheel geen houvast en... wij schijnen er niet op behoeven te rekenen, dat men den dader zal vinden!

— Nu, dat is een aangenaam vooruitzicht! bromde Hooker.

— Als gij dat halve millioen eens betaaldet? stelde de geneesheer glimlachend voor.

— Nooit! riep de Beurskoning op een toon van woeste vastberadenheid. Eerder mogen ze mij doorschieten als een zeef! Geen half millioen — geen honderdduizend dollar — geen lapje van tien zelfs — geen cent!

— Maar vader.... begon Marjorie op smee-kenden toon. Zou het toch maar niet beter zijn als u toegaf?

— Ik blijf bij wat ik gezegd heb, meisje! hernam Hooker kortaf. Denk je dat ik de vlag strijk voor dat ontuig? De politie zal wel eindigen met de heele bende uit te roeien! En als ze daar niet alleen in slaagt — laat ze dan de hulp inroepen van dien man, die jou al eens heeft geholpen en die mij bevrijd heeft uit mijn gevangenis, zonder dat ik weet, wie hij eigenlijk is! Hadden wij hem maar hier!

— Misschien is hij niet ver, mijnheer Hooker! zeide Dr. Vernon, terwijl hij met een zonderlingen glimlach om de lippen op den Beurskoning neerkeek en met zijn blanke vingers aan zijn bijna witten puntbaard plukte.

Daarop wendde hij zich tot Marjorie en hernam op zachteren toon:

— Ik zou gaarne eenige woorden met u wisselen, Miss — maar vooral onder vier oogen! Het betreft uw vader! Neen, stil — zeg nu niets, want hij moet vooral rustig blijven! Wilt ge mij even te woord staan?

— Dat spreekt vanzelf, dokter! antwoordde Marjorie verbaasd. Ik ben onmiddellijk tot uw dienst!

De geneesheer gaf nog eenige aanwijzingen voor de behandeling van den zieke en ging heen met de belofte, laat in den avond nog eens naar zijn patiënt te zullen komen omzien.

Marjorie geleidde hem naar een niet groot, maar weelderig ingericht vertrek op de tweede verdieping en zeide, nadat zij de deur gesloten had:

— Hier kunnen wij vrijuit praten, dokter! Ik

moet zeggen, dat ge mij nieuwsgierig hebt gemaakt!

— Zijt gij er zeker van, dat men ons hier volstrekt niet zal kunnen beluisteren?

— Als wij hier in den erker gaan staan, is het onmogelijk! antwoordde Marjorie.

— Kan men ons dan van de straat niet zien?

— Dat wel — hebt gij daar iets op tegen?

— Het ware beter van niet, Miss Marjorie! Maar wacht — de zon schijnt op het venster en het is dus niet onnatuurlijk, als gij die fraaie linnen overgordijnen dichttrekt!

Zonder iets te zeggen trad Marjorie in den erker en trok de gordijnen dicht, die de drie groote ramen bedekten.

— Zijt gij nu tevreden, dokter? vroeg zij, terwijl zij zich weder naar hem omwendde. Nu kunnen wij tenminste....

Maar eensklaps hield zij op en staarde verbaasd naar den man, die daar tegenover haar stond.

Hij hield een witte pruik en zijn puntbaard in de hand, ja zelfs de ruige witte wenkbrauwen waren verdwenen en hij keek haar glimlachend aan.

— Wat — wat is dat? stamelde Marjorie. Wat beteekende die vermomming? Wat wilt gij? Zijt gij — zijt gij een vriend?

— Dat ben ik, op mijn eer, Miss! antwoordde de man. Ik ben dezelfde, die gisterenavond uw vader redde — ik ben uw vriend — en ik heb het u al vroeger getoond! Herkent ge mij dan niet? Zie mij eens goed aan!

Marjorie was uit den erker getreden, staarde den bezoeker een oogenblik aandachtig aan en slaakte een lichten kreet.

— Gij zijt het — gij zijt de man, die mij niet lang geleden hebt aangeraden met de auto naar het midden van de zandvlakte te gaan, gij zijt het, die mijn nietswaardigen verloofde hebt ontmaskerd — gij zijt het ook, die mijn vader uit de gevangenis hebt verlost, waarin de schurken hem hadden opgesloten!

— Die ben ik, Miss — en ik kom u thans opnieuw mijn diensten aanbieden! Ik heet niet Dr. Vernon — ik ben John Raffles!

Hoofdstuk IV.

Eerste schermutselingen.

Met de kleine handen op den boezem gevouwen keek Marjorie geruimen tijd sprakeloos naar het krachtig geteekende, onbewegelijke gelaat van den man die tegenover haar stond.

Toen sprak zij, half fluisterend:

— Hoe dom — hoe vreeselijk dom, dat ik dat niet aanstonds heb begrepen! Wie had het anders kunnen zijn dan gij!

— En — gij snelt niet aanstonds naar de telefoon — gij laat niet dadelijk de politie aanrukken?

— Dan zou ik mijzelf moeten verachten, John Raffles! riep Marjorie uit.

— Gij weet dus niet wie en wat ik ben?

— Ik weet het! ik heb van u gehoord — ik heb van u gelezen! Maar wat deert mij dat? Ik betreur het dat gij zijt wie gij zijt — maar daaraan zult gij u wel weinig gelegen laten liggen! Gij hebt in ons huis ruimschoots gelegenheid gehad om ons te bestelen — ja, niets was zelfs voor iemand, als gij zijt, gemakkelijker geweest om ons dat halve millioen te ontfutselen — en toch hebt gij u een onbaatzuchtig vriend betoond — gij hebt zelfs de grootste gevaren willen loopen om ons bij te staan! Denkt gij dat ik dat zoo spoedig vergeet?

— Dus — als ik u mijn hulp opnieuw aanbied — dan wijst gij ze niet af?

— Ik grijp haar met beide handen aan! riep Marjorie op hartstochtelijken toon. Ik ken uw kracht — ik weet over welke hulpmiddelen gij beschikt! En ik zou mijzelf verachten, als ik u in het verderf zou storten — al vind ik het vreeselijk, dat gij niet op een andere en betere wijze het onrecht goedmaakt, dat gij overal bespeurt! voegde zij er op zachten toon aan toe.

— Laten wij niet van ons onderwerp afdwalen, Miss! hernam Raffles, die eveneens zijn stem had laten dalen. Met een rein jong meisje als gij zijt, kan men dergelijke zaken moeilijk bespreken. Laat het voldoende zijn, dat gij mijn hulp aanvaard hebt! Welnu dan, Miss — uw vader zeide zooveel dat de politie er wel in

zou slagen, met ten slotte de geheele bende uit te roeien! Tot mijn leedwezen moet ik in dat opzicht met hem van maening verschillen! Ik vrees, dat de politie daar niet in zal slagen! Wat dat beteekent, zult gij zelf wel beseffen! Ik heb u reeds leeren kennen als een echte Amerikaansche Miss — trotsch, sterk van karakter en niet spoedig bevreesd! En daarom kan ik ook vrijuit met u spreken — Uw vader bevindt zich nog altijd in het allergrootste gevaar!

— Gij gelooft dus dat de bende haar pogingen niet zal opgeven? vroeg Marjorie op een toon van ontzetting.

— Zij zal niet rusten, Miss, voor zij bloedig wraak heeft genomen voor deze groote nederlaag! antwoordde Raffles hoofdschuddend, nu zij juist opnieuw het hoofd heeft opgestoken zal zij niet willen toelaten, dat men haar waarschuwingen in den wind slaat! En bedenk eens, hoe weinig het slechts gescheeld heeft, of de ellendingen hadden reeds gisteren hun plan ten uitvoer kunnen brengen!

— Dat is zoo — het is maar al te waar! hernam Marjorie handenwringend. Wanneer gij er niet geweest waart, dan zou mijn vader misschien reeds hun slachtoffer zijn geworden.

— Daarover willen wij thans niet langer spreken, Miss. Laten wij ons alleen bepalen bij hetgeen ons thans te doen staat. Is het waar dat gij uw personeel hebt verminderd?

— Zooveel als doenlijk was! Wij hebben alleen diegenen gehouden, die reeds vijf jaren of langer bij ons in dienst zijn!

— Een afdoende waarborg is het natuurlijk nog niet — maar het is toch beter dan dat gij al die lieden in dienst zoudt hebben gehouden, nu het vast staat, dat er zich hier in huis een spion, een lid van de bende moet hebben bevonden! Wij moeten thans alles doen wat wij kunnen om uw vader te beveiligen!

— Maar hoe zal dat mogelijk zijn! riep Marjorie uit. Het gezelschap van twee detectieven was niet eens een voldoende bescherming!

— Ik wil u niets verhalen, Miss — en daarom zeg ik u dat het gezelschap zelfs van tien of twintig politiemannen op den duur uw vader niet zou kunnen beschermen! Neen — de eenige afdoende waarborg om hem aan de wraak van de bende te onttrekken, zou zijn — die bende nogmaals ten ondergang te brengen! Om die reden verzocht ik met u te mogen spreken — want ik heb mijzelf gezworen, het uiterste in het werk te stellen om dit vreeselijke misdadigersgenootschap uit te roeien! En daarbij moet gij mij helpen!

— Ik? riep Marjorie verschrikt. Op welke wijze zou ik u kunnen bijstaan?

— Alleen door mij toestemming te geven tot de uitvoering van het plan, hetwelk ik reeds bevestigd heb! antwoordde Raffles. Ik ken uw geestkracht en ik behoef zeker niet te vragen of gij bereid zijt, mij, zooveel als in uw vermogen is, te helpen in den strijd tegen de bende van het Kwade Oog.

— Dat wil ik — bij God, dat wil ik! zeide Marjorie met vaste stem. Ik wil uw bondgenoot zijn!

— Ik wist wel dat ik op u zou kunnen rekenen, Miss! hernam Raffles. Welnu dan....

Hij hield op, luisterde even en plaatste met onbegrijpelijke vlugheid de witte pruik weder op zijn hoofd en bevestigde den baard voor zijn kin.

Nauwelijks had hij dit gedaan, of de deur werd geopend en de butler stak, blijkbaar eenigszins verschrikt, het oude hoofd om de deur, terwijl hij zeide:

— Neem mij niet kwalijk, Miss — ik wist niet dat gij hier waart! Daar zijn twee detectives, die u onmiddellijk willen spreken!

— Hebt gij gezegd dat ik hier was? vroeg Raffles op levendigen toon.

— Neen mijnheer — dat heb ik zeker niet! antwoordde de butler verbaasd.

— Dan is het goed! Zeg ook niet dat ik hier ben! Wat denkt gij te doen, Miss?

— Ik zal die detectives wel moeten ontvangen! Zij komen waarschijnlijk voor het onderzoek!

— Dat staat voor mij niet onomstootelijk vast, Miss! hernam Raffles, met een zonderlingen glimlach. Ik heb reden om te vermoeden dat die heeren ergens anders voor komen!

— Waarvoor dan?

— Voor mij!

— Voor u? riep Marjorie verbaasd uit. Zij kunnen toch niet weten dat gij....

Raffles legde met een snel gebaar den vinger op de lippen en wenkte tegelijkertijd naar den butler, die nog altijd op den drempel voor de deur stond.

Toen zeide hij zachtjes:

— De politie wantrouwt dr. Vernon.... ik ben er bijna zeker van! Daar heeft zij redenen te over voor, gij kunt u de gevolgen wel voorstellen!

— Waarom zou zij u wantrouwen?

— O, dat is heel eenvoudig! De detectives vroegen mij gisteren naar mijn adres — ik heb het eerste wat mij inviel ten antwoord gegeven! Ik weet zelfs niet meer wat! Bij de eerste de beste gelegenheid hebben de rechercheurs natuurlijk ontdekt, dat er op dat adres in het geheel geen Dr. Vernon bekend was. Nu zijn er misschien tien of twintig geneesheeren van dien naam in New-York — en zelfs al waren het er honderd, dan behoefde het nog niet lang te duren om tot de gevolgtrekking te komen dat de dokter Vernon uit het Operagebouw een bedrieger was! Miss Marjorie — beneden staan thans twee detectives — gij wordt thans voor de keuze geplaatst, mijn bondgenootschap te aanvaarden... of mij uit te leveren!

— De keus zal mij niet moeilijk vallen!

— Daarvan was ik ook bijna zeker! Laat uw butler de heeren dus maar binnenbrengen — en zeg hun wat uw verstand en uw hart u ingeven!

— Brigg, laat die heeren hier komen! zoo wendde Marjorie zich tot den ouden butler. En — geen woord over het bezoek van Dr. Vernon, als zij daar soms naar mochten vragen!

Brigg verwijderde zich en zoodra de deur achter hem gesloten was, zeide Raffles zachtjes:

— Als gij het goed vindt, zal ik mij thans in het kleine vertrek hiernaast verbergen — ik denk dat die tusschendeur geopend is?

— Ja. Het is een cabinet de toilette — er is nog een tweede uitgang — — Ga daar spoedig binnen. Gij weet wel dat gij volkomen gerust kunt zijn, want ik zal niets loslaten.

Raffles knikte haar toe en was het volgende oogenblik in het weelderig gemeubelde vertrekje verdwenen, waar hij rustig ging zitten in een van de gemakkelijke stoelen, vlak bij de tusschendeur, — maar niet dan nadat hij zich had overtuigd, dat hij met een enkele beweging zijn

revolver zou kunnen grijpen.... want Raffles had leergeld betaald met menige bittere ervaring.

Marjorie had even aan de tusschendeur ge-
luisterd en nam toen rustig bij een der groote
vensters plaats, met een borduurwerkje.

Een paar minuten later klonken er naderende
schreden, de deur ging open en Brigg liet de
detectives binnengaan.

Het waren twee beambten van het hoofd-
bureau van politie.

Marjorie keek naar Brigg en zag een uitdruk-
king van onrust en angst op zijn gelaat, ge-
mengd met eenige verbazing, nu hij den ge-
waanden dokter Vernon niet meer zag.

Het kwam haar een oogenblik voor, alsof de
oude man iets wilde zeggen, maar een der
detectives voorkwam hem met de opmerking:

— Het is goed, vriend — gij kunt wel weder
gaan.

En Brigg ging, na zijn meesteres nogmaals
met een stommen wenk te hebben gewaarschuwd
voor iets, wat zij niet begreep....

Zoodra de zachte voetstappen van den be-
diende waren weggestorven, begon een van de
beide politiebeambten:

— Neem mij niet kwalijk, Miss, dat wij u
komen storen. Mijn naam is Collins, en dit is
mijn collega King. Wij zijn van het hoofdbureau.
Hier is mijn penning. Hij sloeg een lapel van
zijn uniformjas terug en liet den politiepenning
zien, welk gebaar door King werd nagevolgd.

Daarop vervolgde hij, den blik strak op het
jonge meisje gericht:

— Wij zijn genoodzaakt, Miss, u eenige on-
aangename oogenblikken te bereiden, maar het
gaat niet anders, Het moet u natuurlijk evenals
ons bekend zijn, dat mijnheer uw vader gister-
avond na den overval in de opera is bijgestaan
door een zekeren dokter Vernon, die zijn adres
opgaf aan de twee detectives, aan wie de be-
waking van uw vader was toevertrouwd. Men
wilde den geneesheer nog eenige vragen stellen,
maar het bleek ons bij navraag, dat er aan het
opgegeven adres niets bekend was van een Dr.
Vernon! Die geneesheer moet dus een bedrieger
zijn geweest — en wij meenen zelfs te weten
wie zich achter zijn persoon verborg.

De politiebeampte zweeg een oogenblik, om
Marjorie nogmaals met zijn doordringende zwarte
oogen aan te zien.

Het meisje was wellicht een weinig bleeker
geworden, maar haar stem trilde niet toen zij op
rustigen toon vroeg:

— Mag ik weten, mijnheer Collins, waarom
gij dit juist aan mij mededeelt?

— Dat zult gij dadelijk hooren, Miss. Onge-
veer een kwartier geleden — misschien iets lan-
ger, hebben wij Dr. Vernon — of wie zich daar
dan voor uitgeeft, zien binnengaan in dit huis.
Wij hebben nog eenigen tijd gewacht, in de
hoop dat hij spoedig weer zou verschijnen, zoo-
dat wij u veel onaangenaamheden zouden kunnen
besparen, maar het duurt ons wel een weinig
lang — en daarom besloten wij tot handelen
over te gaan. Dr. Vernon is hier, nietwaar?

— Geweest, mijnheer! antwoordde het meisje
rustig. Hij is vijf minuten geleden juist weder
vertrokken.

Collins beet even op zijn zwarte snor en maakte
een beweging van ongeduld, toen hij hernam:

— Ik vraag u verschooning, Miss — maar
ik moet vreezen dat het een vergissing van u is!

— Een vergissing is buitengesloten, mijnheer!
hernam het jonge meisje koeltjes. Ik zelf heb
Dr. Vernon zien heengaan!

— Door de straatdeur?

— Uit de deur van mijn kamer!

— Ik wilde juist de opmerking maken, dat
het wel wat vreemd zou zijn geweest, als hij
ons ontglipt was, want wij hebben de voordeur
niet uit het oog verloren! Er zijn dus nog an-
dere deuren aan het huis?

— Nog twee andere uitgangen, mijnheer!
Hebt gij mij nog iets te vragen?

Collins had een snellen blik gewisseld met zijn
collega en beiden lieten hun oogen onderzoekend
door het vertrek dwalen.

Hun wantrouwen was zoo duidelijk op hun
gelaat te lezen, dat het jonge meisje op scherpen
toon vroeg:

— Gij gelooft mij toch wel?

— Het zou zeer onhoffelijk zijn, als wij dat
niet deden, Miss! antwoordde Collins. Overigens
— welk belang zoudt gij er bij kunnen hebben,
de politie op een dwaalspoor te leiden, niet-
waar? Die dokter Vernon is een bedrieger —
dat staat nu vast, en een bedrieger van de ergste
soort! Om u niet langer in het onzekere te la-
ten — de politie heeft de vaste overtuiging dat
deze geheimzinnige helper in den nood niemand

anders geweest kan zijn dan John Raffles, van wien gij zeker wel eens zult hebben gehoord.

— Ja — ik heb zijn naam hooren noemen, mijnheer Collins. Maar ik geloof stellig, dat gij u vergist!

— Dat zouden wij moeten uitmaken, Miss! antwoordde Collins tamelijk kortaf. Het is begrijpelijk, dat gij onwillens eenige sympathie moet gevoelen voor den man, die u zulk een grooten dienst heeft bewezen — maar de politie is nu eenmaal minder sentimenteel aangelegd en zij houdt alleen met de werkelijkheid rekening. En nu is de werkelijkheid eenmaal zoo, dat de Londensche Justitie nog altijd 2000 pond sterling uitlooft aan dengene, die haar John Raffles, alias Lord Edward Lister, uitlevert. Ook hier wordt hij gezocht — want ook met de Amerikaanse politie heeft hij nog een appeltje te schillen. Hij is een groot misdadiger — dat mag nimmer uit het oog worden verloren. En gij zult de politie toch zeker wel willen bijstaan in haar taak om dien man te vinden en onschadelijk te maken!

— Als gij dat gelooft, mijnheer Collins — dan vergist ge u deerlijk! hernam het jonge meisje op denzelfden kalmen toon. Ik zou mij mijn geheele leven moeten schamen voor mijzelf, als ik de groote diensten van dien man beloonde met zulk een zwarte ondankbaarheid.

— Maar hij is een dief — een inbreker! riep King uit.

— Het is mogelijk — maar hij is een gentleman! zeide het jonge meisje, terwijl zij den detective recht in de oogen keek. Zou het niet beter zijn, als wij een eind aan dit gesprek maakten, mijne heeren! Wij vermorsen beiden onzen tijd naar ik moet vreezen! Dokter Vernon is niet meer hier...

Collins had zijn hoed gegrepen, met een woedend gebaar, dat hij vruchteloos trachtte te weerhouden en zeide nu:

— Dan spijt het mij dat wij u hebben opgehouden, Miss! Thans nog slechts een vraag. Wilt gij ons toestaan, eenige vragen aan uw vader te stellen? Hij wordt immers hier in huis verpleegd?

— Dat is zoo, maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat gij....

— Ik verzeker u dat het niet zonder belang is, Miss. Wij zouden uw vader gaarne even onder vier oogen spreken.

— Ik kan uw verzoek alleen inwilligen, als gij belooft, dat gij het kort zult maken! antwoordde het jonge meisje. De dokter heeft mijn vader rust voorgeschreven!

— Ons gesprek zal niet langer dan enkele minuten behoeven te duren! antwoordde Collins.

Hij had zijn collega reeds een wenk gegeven, toen eensklaps de tusschendeur openvloog en Raffles op den drempel verscheen, met zijn zware revolver in de rechtervuist, klaar tot schieten, terwijl hij riep:

— En ik wil liever, dat het verhoor in het geheel niet plaats heeft! Handen op of ik schiet!

Het volgende had plaats in minder tijd dan noodig is om het te beschrijven.

Collins dook bliksemsnel, greep een klein tafeltje en slingerde het uit alle macht naar Raffles, die het slechts ternauwernood kon ontgaan.

Hij verloor een oogenblik het evenwicht en het tafeltje trof met zooveel kracht zijn arm, dat de revolver hem ontviel.

Collins stormde op hem toe, een gummi knuppel in de rechtervuist, maar Raffles wist den slag te ontwijken en zijn linkervuist velde den man ter neder.

Hij bukte zich bliksemsnel, raapte zijn revolver weder op en wilde deze op King richten, maar deze was reeds naar de gangdeur geijld en verdwenen.

— Hem na! hijgde Raffles opgewonden. Wij moeten vóór hem in de slaapkamer van uw vader zijn!

— Maar waarom dan toch? riep Marjorie, die doodsbleek en zeer verbaasd de korte worsteling had gadeslagen.

— Waarom, Miss? Omdat deze kerels geen inspecteurs van politie zijn, maar twee moordenaars, door de bende van het Kwade Oog onder een vermomming hierheen gezonden, om mij te vangen en uw vader te vermoorden!

Hoofdstuk V.

De dubbelganger.

Marjorie slaakte een gil, maar zij behield haar tegenwoordigheid van geest en drukte onmiddellijk op de schel, waarop de huisknecht kwam toesnellen, een sterke kerel, wien zij haastig toeriep:

— Bind den man, die daar op den grond ligt, snel, Jim! Neem er desnoods gordijnkoord voor — maar doe het goed!

Jim was al veertien jaren in dienst van Hooker en hij had Marjorie als klein meisje herhaaldelijk van en naar school moeten brengen — hij zou voor haar door een vuur zijn gegaan en hij deed dan ook aanstonds wat zij hem beval, zonder zelfs naar een uitlegging te vragen.

Raffles echter was hem reeds voorbij gesnel en ijlde zoo vlug zijn voeten hem wilden dragen de gang door, een trap af en juist toen hij de breede gang bereikte, waarop de deur van de slaapkamer van Jerry Hooker uitkwam, zag hij den inspecteur van politie — of wie hij dan anders mocht zijn — die deur openen en binnengaan.

Toen Raffles op zijn beurt bij de deur kwam, bemerkte hij, dat de schurk daarbinnen ze op slot had gedraaid.

Tijd om een looper te probeeren bleef er ditmaal niet over.

Maar Raffles bedacht zich geen seconde en joeg een viertal revolverkogels door het slot.

Een stevige duw — de deur vloog open!

De moordenaar had juist de luid gillende verpleegster bij den arm gegrepen en op zijde geslingerd.

Nog twee passen scheidden hem slechts van het bed, waarop Hooker lag uitgestrekt.

In zijn rechtervuist schitterde het spitse lemmet van een dolk.

Reeds hief hij die vuist op...

Raffles mikte bedaard, met vaste hand — — het schot kraakte — — en met een doffen kreet viel de moordenaar voorover.

Zijn hoofd bonsde tegen een stijl van het bed en toen bleef hij roerloos liggen.

In een hoek stond de verpleegster, doodsbleek, de kap van het hoofd gerukt en de handen in afweer voor zich uitgestrekt, met door ontzetting verwrongen trekken.

Raffles was binnengetreten, ging op den moordenaar toe, wentelde het lichaam met de punt van den voet om, zoodat het op den rug kwam te liggen en zeide koeltjes:

— Die man zal in ieder geval wel geen verpleging meer behoeven, zuster! Gij kunt gerust naderbij komen — hij is machteloos gemaakt!

Schoorvoetend kwam de verpleegster dichterbij, en toen pas riep Jerry Hooker:

— Om Godswil, dokter — wat had dat alles te beteekenen? Was dat een krankzinnige?

— In zekeren zin, ja, mijnheer Hooker — want hij was een misdadiger! En een van de allergevaarlijkste soort! Om kort te gaan — hij was een lid van de bende van het Kwade Oog, en hiergekomen om u van het leven te berooven! Ik had voor een lief ding gewild, dat ik u deze opwinding had kunnen besparen — maar ik had met een overmacht te doen! Zuster — wees zoo goed en help mij eens het lichaam van dien man buiten de kamer te dragen!

— Moet er niet aanstonds om de politie worden getelefoneerd, dokter? vroeg de verpleegster bevend.

— Daarmee zou ik nog maar eenige minuten wachten, zuster! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Ik zou liever eerst vertrekken, ziet gij! Politie — gij moogt het gelooven of niet, maakt mij altijd zenuwachtig!

Raffles boog zich nog eens over den man heen, dien den weerloozen Hooker had willen neerstooten.

Zijn kogel was hem dwars door het lichaam gegaan en had waarschijnlijk het hart doorboord.

Geholpen door de verpleegster droeg hij het lijk van den moordenaar buiten de kamer en het werd in de gang neergelegd, juist toen Marjorie met bleek gelaat kwam aanloopen.

— Om Godswil — wat beteekende dat schieten?

vroeg zij met sidderende stem, en nog voor zij het lijk van den moordenaar gezien had.

— Dat beteekent het, Miss! antwoordde Raffles zacht, terwijl hij wat op zijde ging en naar den doode wees, die daar op het koude marmer lag uitgestrekt, een trek van dierlijke wreedheid en woede nog op het gelaat. Hij was de slaapkamer van uw vader al binnengedrongen en toen hij zijn dolk ophief om toe te stooten — toen hield mijn kogel hem tegen! Ik ken dien man — in hem is een laaghartige schurk heengegaan! En ik geloof niet dat het de moeite waard is een langere grafrede aan hem te bevesten!

— Gij hebt hem dus herkend?

— Door het sleutelgat, Miss! Ik meende de stem te herkennen — ofschoon de man maar een enkelen zin gezegd heeft! Had hij gezwegen, wie weet wat er dan geschied zou zijn! Hij maakte ook deel uit van de vorige bende van het Kwade Oog — en ternauwernood is hij toen aan den electricischen stoel ontsnapt! Het is Mike O'Murphy, een Ier, en ik meen mij te herinneren, dat hij destijds tot 20 jaren celstraf werd veroordeeld — hij moet dus uit de gevangenis ontsnapt zijn! Gij ziet dus zelf wel, Miss, aan welke vreeselijke gevaren uw vader nog altijd bloot staat!

— En gijzelf! voegde Marjorie er op zachten toon bij.

Maar Raffles haalde de schouders op en sprak:

— Ik ben in ieder geval niet weerloos, Miss! Hoe staat het met den anderen man?

— Jim heeft hem stevig gebonden — hij kan zich niet verroeren! Maar hoe is het mogelijk, dat die lieden wisten dat gij hier waart?

— Heel eenvoudig! Zij hebben het huis van uw vader waarschijnlijk van den vroegen morgen af bespied!

— Maar hoe konden zij u wantrouwen?

— Dat is nog gemakkelijker op te lossen! Zij hebben overal hun spionnen en zij moeten ook, evengoed als de politie, spoedig genoeg ontdekt hebben, dat die dokter Vernon maar een schijnbeeld was — een man die reden had, zijn waren naam te verzwijgen! Zij kwamen waarschijnlijk oorspronkelijk hier om den moordaanslag op uw vader te herhalen — en zij dachten nu twee vliegen in een klap te slaan! Er is toch, hoop ik, nog niet om de politie getelefoneerd?

— Daarmede heb ik willen wachten tot ik u gesproken had!

— En daaraan hebt gij goed gedaan, Miss! Want ons gesprek was nog niet beëindigd — ik had u mijn voorstel nog niet gedaan!

Het laatste gedeelte van dit gesprek hadden Raffles en Marjorie alleen gevoerd, want de verpleegster, die zich van haar schrik hersteld had, was weder de slaapkamer binnengegaan teneinde Hooker gerust te stellen, ofschoon zij nog volstrekt niet wist, wat er eigenlijk was voorgevallen.

En Raffles vervolgde nu:

— Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, Miss, dat ik er volstrekt niet zoo bijzonder op gesteld ben, met de echte politie in aanraking te komen! Ik betwijfel sterk, of die heeren zich door dezelfde gevoelsoverwegingen zouden laten leiden als gij! En — ik mag het hun niet eens kwalijk nemen, want zij doen immers slechts hun plicht! En hebt gij thans nog een paar minuten voor mij? Wat ik u te zeggen heb is van groot belang! Daarna kunnen wij de politie hier laten komen en gij kunt haar dan alles meedeelen zooals het gebeurd is. Gij moogt dan zelfs zeggen, wie dokter Vernon was — want ik geloof dat deze vermomming mij thans van geen nut meer zal zijn!

Hij zweeg een oogenblik en vervolgde toen, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— Uw vader moet thans tot iederen prijs uit dit huis worden weggevoerd, — en toch moet hij er tegelijkertijd blijven!

— Ik begrijp u niet, mijnheer! stamelde het jonge meisje, die nu en dan een schuwen blik had geworpen op het lijk van den dooden bandiet. Wat bedoelt gij met die woorden?

— Het is zeer eenvoudig, Miss — al lijkt het op het eerste gezicht wat ingewikkeld! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Ik zal de plaats van uw vader innemen! Het is een gelukkige omstandigheid, dat wij beiden even groot zijn en dat de kleur van onze oogen niet al te veel verschilt. Om het uiterlijk van een ander aan te nemen valt mij alleen maar moeilijk, wanneer die ander en ik meer dan een halven voet in grootte verschillen en het is natuurlijk volkomen onmogelijk, althans bij daglicht, wanneer onze oogen niet dezelfde kleur hebben.

Uw vader is weliswaar forscher gebouwd dan ik — maar met een paar extra vesten of een vulsel bereikt men veel! Hebt ge mij thans begrepen?

— Gij wilt u in de plaats van mijn vader stellen? riep Marjorie verschrikt uit. Maar weet gij wel dat gij dan zeer groot gevaar loopt... hetzelfde gevaar, waaraan mijn vader zoeven ternauwernood ontkomen is, dank zij uw tusschenkomst?

— Dat spreek ik niet tegen, Miss! antwoordde Raffles eenvoudig. Het zou ook wel wat al te dwaas zijn om het te willen ontkennen! Maar — ik heb heel wat voor op uw vader! Ik ben namelijk gewaarschuwd en ik kan mijn voorzorgsmaatregelen nemen.

— Ook tegen die afschuwelijke vergiftige doorns, waarmede die ellendelingen vader uit den weg hebben willen ruimen?

— Juist daartegen, Miss! antwoordde Raffles. Ik heb het u, geloof ik, reeds eenmaal gezegd — ik beschik over meer hulpmiddelen dan gij wel gelooft! Ik mag gerust zeggen dat er op aarde maar weinig uitvindingen zijn gedaan, welke toepassing ik mij niet ten nutte heb gemaakt en daaraan is het ook voor een groot gedeelte toe te schrijven, dat mijn natuurlijke vijanden er nog altijd niet in zijn kunnen slagen, mij in handen te krijgen! Ik zie dat ik hun onrecht aandoe — eenige malen zijn zij daar inderdaad in geslaagd, maar hun zegepraal is nooit van langen duur geweest. En nu moet ik u om de beslissing van mijn voorstel verzoeken, Miss. Gij hebt immers het doel van deze kleine comédie wel begrepen?

Marjorie wreef de kleine handen een oogenblik zenuwachtig over elkaar en barstte toen uit:

— Neen — neen — dat kan ik niet aannemen! Gij stelt uw leven in de waagschaal — voor lieden, die u geheel en al onbekend zijn! In wie gij volstrekt geen belang kunt stellen!

— Waarde Miss — menschen, die onderscheiden worden door den haat en de achtervolging van de bende van het „Kwade Oog”... zijn het altijd waard dat men belang in hen stelt! Dat Genootschap kiest niet de eersten de besten uit! Wat uw eerste opmerking betreft — zij is niet geheel en al juist, want ik wil de plaats van uw vader innemen, omdat ik verwacht, dat ik aldus met meer kans van slagen deze schurken zal kunnen

bestrijden! Ik zal hen schijnbaar, zonder het zelf te willen, op mijn spoor lokken — en zij zullen in de val loopen! Ten overvloede zal deze maatregel de ontvluchting van uw vader niet weinig in de hand werken! Hij moet stellig van hier, Miss, en het beste is, als hij vertrekt naar een plaats ver van hier, waar men hem in het geheel niet kent. Hij zou desnoods zijn zware knevel kunnen afscheren en ik zou hem zelfs wel willen aanraden, zijn grijs haar zwart of rood te verven — het doet er niet toe. Natuurlijk kunt gij in zijn onmiddellijke nabijheid blijven, ofschoon dit niet zonder gevaar is, want gij kunt er wel van verzekerd zijn, dat reeds thans uw signalement door de leden van de bende over geheel Amerika verspreid is! Er hebben tal van photo's van u gestaan in damesbladen en sporttijdschriften en een telegrafische verwijzing naar het nummer van zulk een blad was natuurlijk al voldoende. Zien de schurken u nu in een andere stad bij voortduring in gezelschap van een ouderen man, dan moeten zij tenslotte wel kwade vermoedens gaan koesteren en dat moeten wij juist tot iederen prijs trachten te voorkomen.

Er heerschte eenige oogenblikken stilzwijgen en toen hernam Marjorie op zachten toon:

— Als het niet anders kan, mijnheer — dan zal ik mij daarnaar voegen! Ik zou mij trouwens zelf ook wel kunnen vermommen door een pruik op te zetten.

— Ik durfde het u niet voorstellen, Miss — maar dat zou zeer goed zijn! zeide Raffles. Waar kunt gij heengaan?

Het jonge meisje dacht even na en antwoordde toen:

— Wij hebben nog niet lang geleden een landhuis gekocht in Florida. Niemand weet dat nog. Daarheen zouden wij kunnen gaan, dunkt u niet?

— Dat is een uitstekend plan! En luister nu goed, Miss Marjorie!

Raffles keek aandachtig om zich heen, luisterde scherp en toen hij wist, dat niemand hem kon beluisteren of bespieden, haalde hij een klein voorwerp uit zijn zak.

Het was een vrij groote, rood gekleurde speel-fiche van ivoor en Raffles zelf had er met een etsnaald een ingewikkeld figuur op gekrast, dat wit afstak tegen het rood gekleurde ivoor.

Hij kneep het ronde plaatje stevig tusschen duim en vingers van beide handen en brak het bijna zuiver middendoor.

De randen van de breuk waren fijn gekarteld en de tandjes pasten precies in elkander, toen hij de helften weder aaneendrukte.

— Van deze fiche zal ik u de helft geven en in den eersten tijd, tot wij de bende overwonnen hebben, moogt gij niemand, maar dan ook volstrekt niemand vertrouwen, die niet in staat is, u de andere helft van dit ivoren plaatje te toonen. Ik heb hier twee vrienden in New-York, op wie ik tot in den dood kan staat maken en misschien zullen zij wel eens de dragers van het halve ivoren plaatje zijn — dat kan ik thans nog niet zeggen. En hen beiden zult gij evengoed kunnen vertrouwen als mijzelf! Bewaar het vooral goed, laat het niemand zien en verstop het dadelijk! Ik van mijn kant zal dadelijk hulp bieden aan iedereen, die namens u met de helft van dit fiche bij mij komt! En nu moeten wij handelen!

— Kan vader nu dan reeds vervoerd worden? Kan hij die lange reis reeds nu maken?

— Niet voor morgen! En ook dan mag hij de reis niet aan een stuk maken! Het best was, als hij met een auto reisde — en dan niet met zijn eigen toerwagen, die den bandieten natuurlijk reeds bekend is, maar met een gehuurden wagen, of met een splinternieuwe auto, naar hij wil. Maar gij behoeft niets te vreezen voor het lot van uw vader tot op het tijdstip van zijn vertrek, want van nu af aan zullen mijn vrienden en ik over hem waken. Om te beginnen mag hier niemand het huis binnenkomen, dien gij persoonlijk niet zeer goed kent. Als er zich politie komt aanmelden, informeer dan eerst, alvorens ze toe te laten, bij het hoofdbureau, of er inderdaad politiebeambten hierheen zijn gezonden. Ik wilde dat ik hier den geheelen dag kon blijven — maar dat zal mij onmogelijk zijn! Ik heb nog vrij wat voorzorgsmaatregelen te nemen! Een van mijn vrienden houdt echter het huis nauwkeurig in het oog en de tweede bewaakt de achterzijde. Er zal geen muis kunnen binnengaan, of zij moeten het zien. Ik moet u nu verlaten — maar over eenige uren keer ik weer terug en dan zullen wij verdere maatregelen treffen.

— En — wat moet er gebeuren met... met

dezen man hier — — en met den ander die geboeid is?

— Dat is waar — zij kunnen natuurlijk onmogelijk hier blijven! Welnu, gij wacht slechts totdat ik eenige minuten vertrokken zal zijn, daarop laat gij onmiddellijk de politie waarschuwen en gij kunt dan naar waarheid alles vertellen wat er hier is voorgevallen! Maar dit spreekt vanzelf — gij zult met geen woord spreken over mijn plan om de plaats van uw vader in te nemen — want muren hebben hier ooren — en zelfs met de politie moet men tegenwoordig een weinig voorzichtig zijn.

— En — mag ik zeggen dat gij mij geholpen hebt?

— Dat zal de politie uit zichzelf wel begrijpen — zooveel gezond verstand schrijf ik haar wel toe! antwoordde Raffles glimlachend. En zoo niet — deel het haar dan gerust mede! Maar gij zwijgt natuurlijk over de omstandigheid, dat ik hier weder terugkeer, want — het spijt mij dat ik het moet zeggen, maar dankbaarheid is een woord, dat in het woordenboek van de politie blijkbaar niet voorkomt! Zij zal natuurlijk u bevrijden van de aanwezigheid van deze twee mannen, in een althans waarvan zij ook onmiddellijk een langgezocht recidivist zal herkennen! En nu vaarwel, Miss — of liever tot ziens!

Raffles nam afscheid met een hoffelijke buiging en hij had reeds eenige schreden gedaan, toen Marjorie hem achterna snelde, hem bij den arm staande hield, zijn hand greep en diep bewogen sprak:

— Ik wilde dat uw loopbaan een andere richting had gevolgd, John Raffles — maar hoe het ook zij, ik wil u de hand drukken — gij zijt een edel man!

En met deze woorden snelde zij weder weg.

Raffles echter hield woord en keerde om half drie in den middag naar het huis in Hoboken terug.

Hij droeg een vrij groot valies en hij stond voor de verbaasde oogen van Marjorie in de gedaante van een nog zeer jongen man, die er uitzag als een reiziger in damesconfectie — verwijfd, met een fijn, opgestreken kneveltje, blinkende nagels, gepommadeerd haar en keurige kleederen.

Maar uit het valies kwamen geen fijne pantalone, geen nachthemden, geen kousen à-jour, maar

wel een uitstekend gemaakte damespruik van goudblond haar, die Marjorie voortreffelijk bleek te passen.

Alleen de huisarts van den Beurskoning was er in dien tijd geweest en zoo nauwkeurig had het jonge meisje de raadgevingen van Raffles opgevolgd, dat men den goeden, ouden man niet had binnengelaten voor hij uit zijn portefeuille een heel klein portretje haalde, dat hij, als amateur-fotograaf, bijna vijftien jaar geleden van de kleine Marjorie had gemaakt en dit als stuk van overtuiging had getoond.

Ook hij was zeer tevreden geweest over den vooruitgang van Hooker en had verordonneerd, dat de patient den volgenden dag zou mogen opstaan.

Wat den gevangene en den dooden bandiet betreft — de politie was hen komen weghalen en had inderdaad in een van hen een gevaarlijken booswicht herkend.

En nu toog Raffles dadelijk aan het werk.

Hij trad de kamer binnen, waat Hooker thans geheel alleen lag — want de verpleegster was weggezonden voor eenige uren — sloot de deur ging voor den grooten spiegel zitten, na eenigen tijd het gelaat van den Beurskoning bestudeerd

te hebben, haalde kleurwatertjes, penseelen, een pruik en nog verschillende andere voorwerpen te voorschijn en ging aan den arbeid.

Er was nog geen half uur verlopen of voor het bed stond een man, naar wien Hooker met verschrikte oogen keek, terwijl hij stamelde:

— Het is om je eigen oogen niet te gelooven!
Het is om er bang van te worden!

Dat vond Marjorie ook, die binnen werd geroepen en de handen ineensloeg van verbazing over zooveel vermommingskunst.

En daarop greep Raffles de schaar en begon, ofschoon Hooker eerst wat tegenpruttelde, diens zwaren knevel af te knippen.

Hij schoor dit mannelijk sieraad vervolgens behendig af, evenals de korte bakkebaardjes, welke Hooker placht te dragen en bestreek ten slotte het grijze hoofdhaar van den Beurskoning met een kleurloos vocht, hetwelk, wanneer het eenigen tijd aan de lucht was blootgesteld, aan het haar een donkerroode kleur gaf.

En daar lag nu in het groote bed een gladgeschoren man met rosachtig haar — en daarvoor, gezond en wel, stond de valsche Jerry Hooker, gereed om den strijd tegen de bende van het Kwade Oog te beginnen!

Hoofdstuk VI.

Toebereidselen.

De eerste nacht ging volkomen rustig voorbij.

Raffles sliep in het monumentale bed van den multi-millionnair en deze bracht den nacht door in een aangrenzend vertrek, waarvan Raffles de ramen en deuren zorgvuldig had gesloten en daarenboven had voorzien van luid klinkende alarmsignalen, welke door de minste aanraking van buiten in beweging zouden worden gebracht.

Den volgenden morgen doorstond Raffles glansrijk de proef der herkenning, want noch Jim, noch de verpleegster legden ook maar den minsten twijfel aan den dag omtrent de persoonlijkheid van den man, die daar in het bed lag.

Alleen verbaasde de zuster zich een weinig over den uitstekenden algemeenen toestand, waarin de patiënt zich scheen te verheugen en

zij mocht dan ook weder vertrekken, nadat de huisdokter was verschenen, die eenige woorden met den gewaanden Hooker wisselde, Marjorie vriendelijk onder de kin streek, weder in zijn elektrische coupé stapte en wegreed.

Raffles had deze proef dus wel schitterend doorstaan, want de huisdokter kende Hooker reeds meer dan 20 jaar — en al was hij oud, de kracht van zijn oogen liet nog niets te wenschen over.

Voor Hooker zelf was het een zeer saai dag, want hij mocht zich volstrekt niet vertoonen, hij moest steeds in het aangrenzende vertrek blijven, opgesloten met een paar boeken en tijdschriften en slechts nu en dan trad Marjorie daar binnen, om hem zijn eten te brengen.

En Hooker verklaarde bij hoog en laag, dat hij zich volkomen wel bevond en niet meer in bed verkoos te blijven.

Over het algemeen was de Beurskoning een zeer lastig heerschap, om er in deze aangelegenheid mee om te gaan, zooals Raffles spoedig bemerkte.

Het ontbrak hem niet aan persoonlijken moed, hij was trotsch, koppig, van een zeer groote lichaamskracht en het stuitte hem tegen de borst, aldus de wijk te nemen voor den vijand.

Het kostte Raffles zelfs heel wat overredingskracht, alvorens hij Hooker overtuigd had, dat het voor alle dingen verreweg het beste was, als Hooker gedurende eenigen tijd van het tooneel verdween, daar hij toch onmogelijk in staat zou zijn, de bende van het Kwade Oog met succes te bestrijden.

Raffles vergulde deze bittere pil zoo goed mogelijk en al slikte Hooker haar met moeite — hij slikte ze dan toch!

Want ten slotte zag de millionnair zeer goed in, dat hij bij lange na niet zou kunnen beschikken over de middelen, welke die geheimzinnige helper als het ware uit den grond scheen te stampen.

Wie de man eigenlijk was — hoe onwaarschijnlijk het ook moge klinken — Hooker wist het nog niet.

Marjorie had er hem onkundig van gehouden, op verzoek van Raffles, die er om bepaalde redenen niet op gesteld was, dat Hooker zoo spoedig zijn identiteit zou doorgronden.

Hooker hield hem voor een buitengewoon schranderen speurder, een particulieren detective, plotseling opgedoken uit een zuidelijke stad en alleen maar bezield door den vurigen wensch om de bende van het Kwade Oog te vernietigen.

De hoofdzaak was, dat Hooker weldra allen tegenstand opgaf en er in toestemde, gedurende eenigen tijd met zijn dochter op zijn landhuis in Florida te gaan wonen, zonder teekenen van leven te geven en goed vermomd.

Wat het vertrek van Marjorie betreft — men zou het laten voorkomen, alsof zij door een vriendin was uitgenoodigd, eenige weken bij haar door te brengen.

Misschien klonk dit niet erg waarschijnlijk, nu haar vader nauwelijks hersteld was — maar een ander middel was er niet, want Raffles wilde in

geen geval, dat Marjorie in huis bleef, daar hij het meisje niet wilde blootstellen aan de gevaren, welke hem zelf daar zouden kunnen bedreigen.

Daarenboven moest het voor het jonge meisje zelve een onaangenaam denkbeeld zijn, gedurende eenigen tijd onder een dak te moeten vertoeven met een man, die weliswaar haar en haren vader een zeer grooten dienst had bewezen, maar die niettemin buiten de wet geplaatst was, die gezocht werd door de Justitie van zijn land, die John Raffles was, om kort te gaan.

Nadat dit alles zoo geregeld was, had Hooker wel dadelijk met zijn dochter willen vertrekken, maar Raffles had andere plannen.

Ten eerste wilde hij wachten tot het vallen van de duisternis en dan zou het ook verstandiger zijn als vader en dochter niet tegelijkertijd vertrokken.

Het plan werd dus gemaakt, dat Hooker omstreeks elf uur het huis aan de achterzijde zou verlaten, in een bediendenlivrei gestoken, alsof hij op bezoek was geweest bij een van de vrouwelijke leden van het personeel, maar Marjorie zou den nacht nog in het huis doorbrengen en pas laat in den middag vertrekken, zoogenaamd na de ontvangst van een brief van haar vriendin.

Hooker verveelde zich dus danig. Raffles liep op de vilten pantoffels van zijn dubbelganger voetje voor voetje door het groote huis en Marjorie was zenuwachtig.

Het gevaar leek wel in de lucht te hangen en tastbaar en voelbaar te zijn.

Niemand kon het met zekerheid zeggen en toch wist iedereen bijna onbewust dat het fraaie heerenhuis voortdurend bespionneerd werd — en dat niet alleen door de vrienden van Raffles, maar ook door de leden van de bende!

Want de politie had natuurlijk niet gezwegen en de ochtendbladen hadden alweder uitvoerige berichten bevat omtrent den buitengewoon brutalen overval in het fraaie heerenhuis, uitgevoerd door twee schurken, die zich voor inspecteurs van politie hadden uitgegeven en waarbij alweder een geheimzinnig personage een zeer gewichtige rol had vervuld.

Misschien vermoedde de politie wel wie dat personage was — maar de Moloch, de chef van het Kwade Oog, wist het wel heel zeker!

Daaraan kon geen seconde worden getwijfeld, er was te veel geschied om dat te mogen aan-

nemen, van het oogenblik af, dat Raffles eenige maanden te voren de onvoorzichtigheid had gehad zijn identiteit te verraden aan een Chineesch kellner in het groote hotel op de kade van Hongkong!

Van dat tijdstip af, gedurende de vlucht over het eiland, de inscheping aan boord van de duikboot, de moeilijke worsteling door het ijs van de Behring Straat, de tocht per hondenslede en te paard door Alaska, de treinrit en de aankomst te New-York, had de vreeselijke, geheimzinnige Moloch, de aanvoerder van de bende, steeds geweten, wie die man was, die door zijn trawanten werd achtervolgd en slechts door een wonder aan den dood door moordenaarshand was ontkomen!

Maar hoe die bespieders aan te wijzen onder de honderden, de duizenden, die gedurende dien dag het huis passeerden?

Dat was iets onmogelijks en Raffles trad dan ook niet op, maar wachtte rustig het oogenblik af, tot de duisternis zou zijn gevallen.

Er was niemand in het geheele huis, die hem niet voor Hooker aanzag en in dat opzicht althans kon hij volkomen gerust zijn — zijn vermomming was uitnemend!

Tegen tien uur in den avond vertoonde het humeur van den echten Hooker zulk een bedenkelijke inzinking, dat Raffles maar besloot, hem te laten vertrekken.

Reeds had Marjorie, zonder dat zij het wist op geen tien passen afstand gevolgd door Charles Brand, tersluiks een bediendenlivrei binnengesmokkeld en Hooker trok haar aan, met een zucht van verlichting, ofschoon nog allesbehalve ingenomen met den gang van zaken.

Hij voelde zich nog tamelijk slap, al mocht hij weder loopen, maar hij hield het in zijn eenzaam kamertje niet langer uit en hij aanvaardde dus den tocht naar de achterdeur, nadat Marjorie en Raffles zoolang en zoo handig gemanoeuvreerd hadden, tot de bedienden of het huis verlaten hadden, of elders in het groote heerenhuis doende waren, zoodat de gladgeschoren vreemdeling met zijn rood haar geen vrees behoefde te koesteren, dat hij onderweg iemand zou tegenkomen.

Aan den achterkant van het huis en nadat nauwelijks de deur achter hem was dichtgevallen, werd hij als het ware opgevangen door Brand,

die reeds zijn orders had gekregen en hem goed in het oog zou houden, tot hij veilig en wel het groote station bereikt had, waar de treinen naar het Zuiden vertrekken.

Hooker zou dien nacht niet verder reizen dan Philadelphia, waar zijn dochter zich den volgenden dag bij hem zou voegen.

Raffles had met een zucht van verlichting de kleine deur achter den gewaanden livrei bediende gesloten en mompelde nu zachtjes voor zich heen:

— Nu heb ik tenminste de handen vrij! Mijnheer Hooker is mij wel dankbaar, maar zijn erkentelijkheid is van een lastige soort — hij wil mij steeds de behulpzame hand bieden en hij begrijpt maar niet, dat ik deze zaak veel beter met mijn twee vrienden zal kunnen opknappen dan met zijn hulp! Als nu het meisje nog vertrokken is, dan kan het er op losgaan!

Raffles keerde terug en vond Marjorie in de kleine muziekzaal, bij de piano staande.

Zij had tranen in de oogen en zeide, zoodra Raffles de deur achter zich gesloten had:

— Ik hoop dat alles goed zal gaan, John Raffles!

— Dat zal het zeker, Miss, van het oogenblik dat uw vader veilig in den trein zit. Maar ik zou u wel willen verzoeken, mij nimmer bij dien naam te noemen, dien gij zoeven gebruikt, zelfs niet wanneer wij alleen zijn, want dat is gevaarlijk!

— Alle bedienden zijn thans te vertrouwen! zeide Marjorie op zachten toon.

— Dat hoop ik van harte, Miss — maar ik heb er helaas geen zekerheid van! hernam Raffles op ernstigen toon. En men kan in dergelijke dingen niet te voorzichtig zijn! Bedenk dat ik uw vader ben — tot nader order! Het is nu half elf en als ik u een goeden raad mag geven, dan zou ik mij maar ter ruste begeven, want deze dag is zeer vermoeiend geweest en gij hebt ook vannacht niet al te veel geslapen!

— Gij hebt gelijk — ik gevoel mij vermoeid! Slaap wel... papa!

Juist werd er bescheiden op de deur getikt, Jim trad binnen en Raffles drukte het meisje een vluchtigen kus op het voorhoofd, klopte haar even op de wang en zond haar weg.

— Ik kwam vragen of mijnheer al weer zijn rhumgrog wil hebben! zeide de oude bediende, toen Marjorie de kamer was uitgegaan.

Raffles trok een bedenkelijk gezicht en zeide :
— Wat denk je er van, Jim — zou onze oude huisdokter dat goedkeuren?

— Ja... dat kan ik moeilijk beoordeelen, mijnheer! antwoordde Jim met hoog opgetrokken wenkbrauwen. Als mijnheer zich weer opgewekt en flink gevoelt, dan zal het geen kwaad kunnen... maar anders...

Maar Raffles bedacht dat er in dit huis wel eens iets anders dan rhum kon zijn in een grogje en daarom zeide hij glimlachend :

— Ik zal nog maar een paar nachten wachten, Jim! Misschien zou het mij kwaad doen!

— Heelt mijnheer anders nog iets noodig?

— Niets, Jim!

— Als mijnheer het mij veroorlooft, zou ik wel willen opmerken, dat mijnheer er goed aan zou doen, nu maar weer naar bed te gaan! Het is de eerste dag, dat mijnheer weder is opgestaan en ik weet bij ervaring hoe vermoeiend dat is!

— Ik denk er over, om mijn bed maar weer op te zoeken, Jim! hernam Raffles.

— Verlangt mijnheer dat ik hem bij het uitkleeden help?

— Geen sprake van, oude! Je ziet me toch niet voor een zuigeling aan? Als je wilt, kunnen jullie allen naar bed gaan.

— Dan wensch ik mijnheer een goeden nacht!

En met deze woorden verdween de oude bediende.

Het was toen elf uur.

Raffles ging de kamer uit, na den schakelaar van, het electriche licht te hebben omgedraaid, bleef een oogenblik in de breede gang stilstaan, die tamelijk helder verlicht werd door een paar electriche lampen, die binnen in een dun geslepen albasten kom gloeiden, luisterde een oogenblik aandachtig en sloop toen de gang ten einde, tot hij voor het venster stond, hetwelk zich in den zijgevel van het huis bevond en waardoor de gang des daags licht ontving.

Hij schoof zeer voorzichtig het gordijn een weinig terzijde en keek naar buiten.

In een voorstad als Hoboken is het verkeer op dat uur in den avond reeds aanzienlijk afgenomen

en er bevonden zich dan ook niet veel meer personen op straat.

De zijgevel van het huis grensde aan een breeden weg, met twee rijen dunne boomen beplant, waarvan het bladerendak nog maar dun en ijl was en die helder verlicht werd door booglampen, opgehangen aan hooge, sierlijke masten.

Raffles loerde even door de kier van het gordijn, maar hij kon niets verdachts opmerken.

Hij richtte zich weer op, liep weder de gang terug en trad ten slotte zijn eigen slaapkamer binnen.

Hij maakte aanstonds licht, sloot de deur, deed er de grendels voor en begon onmiddellijk een ernstig onderzoek van de groote kamer.

Met zijn revolver in de rechterhand opende hij achtereenvolgens alle kasten, trok de gordijnen voor de ramen terzijde en keek zelfs onder het monumentale bed.

Er viel echter volstrekt niets verdachts te bespeuren en het was volkomen zeker, dat zich niemand in de slaapkamer had verstopt.

Raffles legde de revolver in de lade van het nachttafeltje, dat dicht bij het hoofdeinde van het bed stond en begon zich te ontkleeden.

Toen hij zijn overhemd had uitgetrokken, knoopte hij behoedzaam een eigenaardig kleedingstuk los, wat er op het oog uitzag als een gewoon wollen vest, zooals het des winters wel gedragen wordt door kouwelijke en bejaarde heeren.

Het was zeer soepel en gaf mee aan alle bewegingen van het lichaam, terwijl het nauwelijks een halven duim dik was.

Maar dit vest bestond uit een zeer taai weefsel, nog versterkt met een pantser van zeer dunne nikkelstalen schalmen, maar zoo stevig, dat zelfs een geweerkogel er op zou zijn afgestuit.

Alleen de kogel uit een legergeweer zou misschien in staat zijn geweest dit pantser en de laag van taai weefsel te doorboren.

Raffles stond op het punt het kleedingstuk uit te doen, toen hij zich weder bedacht, het weder dichtknoopte en voor zich uitbromde :

— Het zal mij in den slaap niet storen en — men kan nooit weten wat er geschiedt...

Hoofdstuk VII.

's Nachts om een uur.

Raffles had heel wat vermoëniſſen doorſtaan dien dag en daar hij ook den vorigen nacht niet heel veel geſlapen had, deed de natuur haar rechten ſpoedig gelden en hij had zich nauwelijks in het gemakkelijke, zachte bed uitgeſtrekt, of zijn oog ſloten zich en hij viel in ſlaap, vol vertrouwen op zijn voortreffelijk gehoor en op zijn lichten ſlaap, waardoor hij zeker bij het minſte gerucht zou worden gewekt.

De uren verſtreken en in het geheele groote huis heerschte volkomen ruſt.

Alle bedienden hadden hunne kamers opgezocht, alle lichten waren gedoofd, op slechts enkele electriſche lampjes na, die ſommige donkere gangen moeſten verlichten.

En Raffles ſliep ruſtig door.

Misschien was de vermoëniſſen toch wel grooter geweest dan hij dacht, want Raffles ſliep dien nacht bijzonder vaſt.

Ware dat niet het geval geweest, dan zou hij miſſchien, omſtreeks half een in den nacht, gehoord hebben hoe er in het groote vertrek iets verſchoven of verzet leek te worden....

Hij zou dan het zeer zachte gerucht miſſchien wel hebben gehoord van een zeer klein paneeltje in een der wanden van de kamer, dat om een onzichtbaar ſcharnier draaide.

Dat paneeltje bevond zich in een donkeren hoek van de kamer, ongeveer in het midden van de fraaie lambriseering van mahoniehout.

Daar achter bevond zich de badkamer.

En als Raffles dan wakker was geworden door dit gerucht, zou hij miſſchien ook wel gezien hebben dat er door de opening, die nu ontſtaan was en die niet veel grooter was dan een decimeter in het vierkant, een hand kwam ſteken, die een zaklantaarn vaſthield, welke bovendien met een riempje aan den pols was vaſtgemaakt.

Een oogenblik daarna verlichtte een zeer flauw ſchijnsel, niet eens zoo ſterk als dat van een kaars, voor een oogenblik het vertrek, de licht-

bundel ſcheen rond te zoeken en toen werd het weer donker.

Maar daarop verſcheen de hand opnieuw en thans omklemde zij een voorwerp, dat er eerst uitzag als een dirigerſtok, vervolgens als een wandelſtok en dat ten slotte zeer langzaam de gedaante aannam van een hengelroede.

Dat voorwerp was aan het einde voorzien van een eigenaardige inrichting, die wel een weinig geleek op den weerhaak, waarmede de boomen zijn voorzien, welke de ſchuitenvoerders in de Amſterdamsche grachten gebruiken.

De punt was echter zeer ſpits, zoo ſpits als een mes en de weerhaak was, evenals trouwens de reſt van de roede, met zwarte ſtof omwikkeld.

Heel langzaam, heel voorzichtig, kwam die roede uit de opening in het paneel ſteken en tatte rond in het groote ſlaapvertrek — en telkens werd zij langer, totdat zij een lengte van bijna drie meters bereikt had.

Zij maakte volſtrekt geen geraas, want de ſtrook laken, waarmede zij omwikkeld was, dempte ieder geluid, veroorzaakt door de aanraking met een of ander meubelſtuk.

Nog heel even glansde het zwakke ſchijnsel op — en toen was de weerhaak juist in de onmiddellijke nabijheid van den ſtoel, waarop de gewaande Jerry Hooker zijn kleederen had gehangen.

De haak greep het veſt vaſt, voorzichtig en zonder eenig gerucht te maken en met minder leven dan een gonzende mug zou hebben gemaakt, werd dat veſt behoedzaam ingepalmd, tot het een oogenblik achter de duistere opening van het kleine luikje verdween.

Eenige ſeconden verliepen.

En toen kwam het veſt weer te voorschijn, legde den terugweg af, in dezelfde ſtilte en geheimzinnigheid en hernam zijn vorige plaats.

En daarop verdween de hengelroede, het paneeltje ging heel zacht dicht....

En Raffles ſliep....

Een half uur verstreek en toen werd het luikje opnieuw geopend.

Hetzelfde geheimzinnige schijnsel van zoeven verlichtte voor een oogenblik de slaapkamer... en ditmaal werd Raffles er door wakker.

Maar hij was een man die zich wist te beheerschen en hij verroerde zich niet alleen niet, maar hij hield zijn zenuwen zelfs zoo uitstekend in bedwang, dat hij de oogen zelfs niet opende en zijn gelaat dezelfde rustige, kalme uitdrukking behield.

Hij lag op dat oogenblik toevallig met zijn gelaat naar het luikje gewend, het hoofd een weinig voorover geneigd en hij keek nu heel voorzichtig door zijn oogharen en met de oogen bijna gesloten naar hetgeen er zou geschieden.

En het volgende oogenblik had hij alle reden om zichzelf te berispen, want toen kreeg hij het kleine luikje in het oog, dat zich flauwtjes afteekende tegen het glanzende oppervlak van de glimmend gewreven lambriseering.

Het was echter lastig zien, want eenige oogenblikken was het schijnsel van de lantaarn recht op Raffles gericht.

En toen kwam de hengelroede weer te voorschijn....

Raffles keek er met meer nieuwsgierigheid dan vrees naar en eigenlijk was het eenige, waarover hij nadacht, de wijze, waarop een of meer leden van de bende er in hadden kunnen slagen, ondanks de goede bewaking, het huis binnen te sluipen.

Hij kwam echter al spoedig tot de tamelijk logische gevolgtrekking, dat de man daar aan den anderen kant van het luikje met zijn hengelroede waarschijnlijk reeds in huis was geweest en misschien wel onder de bedienden moest worden gezocht.

Toen kreeg hij den omwikkelden weerhaak en de spitse punt in het oog en zijn gedachten namen weder een geheel andere richting aan.

Hij vroeg zich af wat die man met dit zonderlinge hengeltoestel beoogde en hij had er nog geen antwoord op gevonden, toen de punt, die langzaam maar zeker was genaderd, zich op nauwelijks tien duim van zijn lichaam af bevond.

En toen begreep Raffles het....

Het ding dat daar onverbiddelijk naderbij kwam was een moordwapen!

En het was zeer stellig vergiftigd, want

geen verstandig man kon verwachten dat die stalen punt, hoe scherp ook, voldoende zou zijn om een man op slag te dooden, vooral daar zij zich bevond aan het uiteinde van een buigzamen hengel, zoodat het onmogelijk zou zijn, er een eenigszins krachtigen stoot mee toe te brengen.

Was die punt echter vergiftigd — dan zou een enkele prik reeds voldoende zijn om het doel te bereiken!

En ondanks zijn koelbloedigheid en zijn waaraachtigen moed, voelde Raffles toch een huivering over zijn lichaam loopen, toen de punt in de richting van zijn hals naderde en er nog nauwelijks eenige centimeters van verwijderd was.

Door zijn halfgesloten oogleden kon hij zien, dat er thans aan den weerhaak een wit cartoonen kaartje bengelde, bevestigd met een zijden koordje en in het midden waarvan een groot menschelijk oog was geteekend, met een afschuwelijk boosaardige uitdrukking, wijd geopend en starend....

Als iemand, die onwillekeurig een beweging in den slaap maakt, wierp Raffles met opzet het dek een weinig van zich af — en toen hij weer stil lag, beschermde zijn rechterarm zijn keel....

En zijn gelaat was nu zoo diep weggezonden, dat het slechts zeer moeilijk te bereiken zou zijn voor den moordenaar, die daar aan den anderen kant van den muur stond.

Maar zijn borst was nu onbedekt.

Het was onmiddellijk donker geworden, zoodra Raffles een beweging maakte en de roede was een voet teruggetrokken.

Zoo bleef het wel een volle minuut, maar toen Raffles weder rustig ademhaalde, vertoonde het lichtschijnsel zich opnieuw en de moorddadige punt kwam die weder naderbij.

Heel zachtjes trillend aan het einde van den buigzamen hengel kwam die punt steeds dichterbij de borst van den slapenden man — —

Toen een snelle stoot — — duisternis — — een zachte kreet, als van pijn en verrassing — — het plotseling ontsteken van het nachtlucht op het nachttafeltje — — het zachte dichtklappen van het luikje — — en toen stilte.

Raffles speelde zijn rol uitmuntend.

De vergiftige punt had hem zelfs niet kunnen schrammen, maar hij hield zich, alsof hij getroffen was, kernde zachtjes, hoe langer hoe zachter, tot hij aan zijn borst een dof gereutel wist

te ontlokken, dat menig beroepstooneelspeler hem zou hebben benijd.

Hij liet zich zwaar op een stoel neervallen, wankelde weder naar het bed, viel er met zijn volle gewicht op, schonk zich een glas water in en toen werd alles weer stil,...

De stilte van den dood,...

En weder verliepen er verscheidene minuten, thans wel bijna een kwartier in de grootste spanning, maar ook in de meest volmaakte stilte.

Toen werd er een zeer zacht gerucht vernomen dat kwam van de zijde van de balkondeuren.

Het was een krassend geluid dat slechts even duurde en toen draaide de kruk van de spagnolet een halven slag rond, een der deurhelten werd geopend, het gordijn werd terzijde geslagen en een man, het gelaat bijna geheel verborgen achter een zwart masker, dat slechts een klein gedeelte van het voorhoofd liet zien trad de kamer binnen, de revolver in de hand, op den voet gevolgd door nog twee andere, eveneens gemaskeerde kerels, waarvan de een een breed mes, de ander een gummiknuppel in de hand had.

Twee hunner hadden bovendien een lantaarn bij zich.

Die waren echter volkomen overbodig, want een paar wandarmen brandden en het slaapvertrek was vrij helder verlicht.

Dwars over het bed lag het slachtoffer, met het gelaat voorover, de armen wijduitgespreid en de handen in een laatste stuiptrekking in de dekens geklauwd.

De man met de revolver trad zeer zacht loepend op het bed toe en fluisterde:

— Mijnheer Raffles heeft eindelijk zijn bekomst gehad! Nu, wij zijn den bemoeial kwijt! Ik wil nog eens voor den laatsten keer zijn gezicht zien!

Hij wentelde het lichaam om — en op hetzelfde oogenblik slaakte hij een gebrul van woede — het slachtoffer bestond uit een peluw, twee hoofdkussens en een zijden pyama, benevens een paar muilen — en dat was alles!

En nog terwijl de man schreeuwde van woeste teleurstelling, voelde hij zich door iemand, die onder het bed moest liggen, plotseling bij de beenen grijpen, zoodat hij achterover stortte.

Maar hij had zijn revolver kunnen vasthouden en als een dolle, zonder zich te bekommeren om het geraas, vuurde hij onder het bed.

Maar reeds was Raffles snel als een aal terug-

gegleden en nu dook hij op aan den anderen kant van het bed.

Er stak niet veel boven uit — slechts een paar oogen, een paar vingers en dan ten slotte de mond van een revolver — maar dat was ruimschoots voldoende.

Een van die vingers bewoog zich even — een knal — en de man met de revolver had zijn rol op dit levenstooneel uitgespeeld — hij viel voorover en een klein, zuiver rond gat tusschen de beide oogen, juist boven den neuswortel zou later voor de zooveelste maal bewijzen, welk een voortreffelijk revolverschutter Raffles is.

Dit alles was zoo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat de twee andere bandieten nog niet begrepen, wat er eigenlijk gebeurde, toen zij reeds het derde gedeelte van hun legermacht verloren hadden.

Tot overmaat van ramp was het bed tusschen hen en Raffles in en zij hadden geen vuurwapen.

Maar een hunner wilde zich bukken en naar de revolver grijpen, die den doode was ontvallen.

De kogel van Raffles ving hem echter als het ware in de vlucht op en trof hem in den schouder, zoodat de man ternederzonk, zwaar gewond en niet meer bij machte om schade te doen.

Wat den derden bandiet aangaat — hij begreep waarschijnlijk, dat het gevecht een ongunstigen keer ging nemen en daarom besloot hij tot een weinig eervollen terugtocht.

Hij nam dit besluit echter eenige seconden te laat, want Raffles was eerder dan hij bij de balcondeuren en beval kortaf, met opgeheven revolver:

— Steek je handen op! Ga daar in dien hoek staan! Verroer je niet!

Terwijl hij met de rechterhand de revolver op den man bleef richten, trok hij met de linker snel het gordijnkoord los, trad op den man toe, stak zijn revolver op en beval:

— Steek je handen uit!

De schurk echter wilde dit bevel op zijn eigen wijze uitleggen — hij stak zijn handen wel uit, maar het was om Raffles onverhoeds aan te grijpen.

De man had echter te doen met een tegenpartij, die hem verre de baas was,

Met een enkelen, vreeselijken slag velde Raffles den bandiet en hij bond hem met het gordijnkoord zoo stevig de handen op den rug en de

enkels aan elkaar, dat de kerel zich niet meer kon verroeren.

Het geheele voorval, van het oogenblik af, dat de kruk van de deur ging bewegen, had ternauwernood vijf minuten geduurd.

— Dat is een heele opruiming! mompelde Raffles met 'een flauwen glimlach. Maar er is één ding, dat ik mij niet goed kan uitleggen — namelijk hoe het mogelijk is, dat die kerels hier hebben kunnen binnendringen, zonder dat Brand en Henderson het hebben gemerkt.

Hij had deze overweging juist gemaakt, toen hij buiten op de gang snelle voetstappen hoorde van iemand, die op zijn kousen liep.

Er werd aan de kruk van de deur gerammeld en toen klonk daarbuiten de angstige stem van Jim, die riep:

— Mijnheer — mijnheer — wat gebeurt hier toch? Kunt gij de deur niet opendoen?

— Aanstonds, Jim! Maak je maar niet ongerust! antwoordde Raffles, met de stem van Jerry Hooker.

Een paar stappen brachten hem bij de deur en hij schoof de grendels terug en draaide den sleutel in het slot om.

Jim kwam binnen, zeer bleek, met verwarde haren en ternauwernood gekleed.

Hij wierp een verbijsterden blik in het vertrek, waar de doode met uitgespreide armen en beenen midden op den vloer lag en de gewonde zich kreunend op het bed rondwentelde en zeide toen op heeschen toon:

— Mijnheer Hooker — mijnheer Hooker — er is iets vreeselijks gebeurd! Uw dochter — —

Raffles greep hem in de borst, schudde hem heen en weer en vroeg, weinig minder ongerust dan de eigen vader had kunnen zijn:

— Wat is er? Wat is er met Miss Majorie? Maar spreek dan toch, man!

— Mijnheer Hooker — ik hoorde het schieten — ik schoot een enkel kleedingstuk aan — en toen ik naar beneden kwam snellen, na eerst onmiddellijk de politie te hebben gewaarschuwd — vond ik de slaapkamerdeur van Miss Marjorie openstaan! Ik keek naar binnen — het bed was beslapen geweest en Miss Marjorie had zich zeker haastig aangekleed! Ik vond haar nachtmutsje en haar peignoir op het bed en haar reisvalies stond niet meer op den vloer, waar ik het zelf had neergezet, gepakt en wel, opdat zij het morgen aanstonds zou vinden!

— Maar zij zelf — zij zelf? riep Raffles in de grootste opwindning.

— Miss Marjorie was er niet meer, mijnheer! Ik hoopte haar hier te vinden!

Raffles antwoordde niet, zoo zeer had hem deze plotselinge mededeeling verpletterd. Waarheen kon het jonge meisje midden in den nacht gegaan zijn? Waarom was zij vertrokken, zonder hem te waarschuwen? Was zij uit eigen beweging heengegaan — of had men haar gedwongen? Maar hoe was dat mogelijk, zonder dat zij den tijd had kunnen vinden hem te waarschuwen door middel van het elektrische alarm-signaal, waarvan de drukknop zich vlak bij haar bed bevond?

Maar plotseling viel Raffles iets in.

Met een paar stappen was hij bij den stoel, waarover hij zijn kleederen had gehangen.

Hij greep het vest en begon haastig de zakken te doorzoeken.

En toen slaakte hij een onderdrukten vloek en hij verwenschte zichzelf hartgrondig — de helft van de roode fiche was verdwenen!

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VIII.

Gered.

Een oogenblik voelde Raffles zich overmand door een gevoel van machteloosheid dat hem van zijn bezinning dreigde te berooven.

Zou hij dan waarlijk den strijd hebben aan- gebonden tegen een macht, die sterker was dan hij zelf?

Neen — dat zou hij nooit toegeven!

En dat gevoel van machteloosheid duurde dan ook slechts enkele seconden.

Toen richtte Raffles het hoofd op, balde de vuisten en bromde voor zich heen:

— En toch geef ik het niet op! Toch blijf ik doorvechten, tot een van de beide partijen voorgoed het onderspit heeft gedolven!

Hij wendde zich tot Jim en vroeg:

— Je zeide immers dat je de politie getele- foneerd hebt, Jim?

— Zoowat tien minuten geleden, mijnheer! Ik deed het zelf maar, omdat ik niet wist of het u wel mogelijk zou zijn!

— Je hebt heel goed gedaan! Dan kan zij ieder oogenblik hier zijn! Breng de mannen aan- stonds naar dit vertrek en zeg hen dat ik bijtijds ben wakker geworden door een verdacht gerucht, dat ik een van de moordenaars heb kunnen neerleggen, een tweede heb gewond en nummer drie heb gebonden! Ik ga de kamer van.... mijn dochter even doorzoeken!

En Raffles snelde heen, ijde door de gang en trad de slaapkamer van zijn dochter binnen, die er volstrekt niet onordelijk uitzag, zoodat de schurken list hadden moeten gebruiken, om haar mede te lokken.

Het toonen van de halve fiché zou overigens ook voldoende zijn geweest om het meisje te overtuigen.

Maar hoe hij ook zocht — hij kon geen spoor ontdekken, dat hem eenig nut kon opleveren!

Hij ging onmiddellijk weer terug naar zijn eigen slaapvertrek, laadde zijn revolver opnieuw, trok zijn overjas aan en zette zijn sportpet op en zeide toen tot Jim, die schuw in een hoek zat:

— Ik kan en wil hier niet wachten tot de

politie komt — ik zou gek worden! Ik moet dadelijk op onderzoek uit! Je kunt de politie natuurlijk zeggen wat hier is voorgevallen! De schurken hebben mijn dochter ontvoerd, Jim — daaraan kan helaas niet meer getwijfeld worden! Maar druk de politiebeambten op het hart, dat zij hiervan volstrekt geen mededeeling doen aan de bladen, want dat zou het onderzoek slechts bemoeilijken!

Hij knikte den ouden bediende nog eens toe, overtuigde zich dat zijn gevangene nog steeds stevig was gebonden, rukte den man het masker van zwart tricot van het gelaat, keek hem eens goed in het bleeke gelaat met de valsch lich- tende, grijsgroene oogen, opdat hij het naderhand dadelijk zou herkennen en snelde toen weg, het huis uit.

Op den stoep liep hij bijna Charles Brand tegen het lijf, die daar in de donkere schaduw van een zwaren eik stond en die, toen hij hem herkende, bijna een schreeuw van verbazing en schrik gaf.

— Sta jij hier! vroeg Raffles, ongeduldig en verwonderd. Waarom ben je niet aan den achter- kant van het huis? Waar is Henderson? Het spijt me dat ik het zeggen moet, Brand, maar ik had gedacht dat ik dezen nacht beter op je zou hebben kunnen rekenen! Ik ben den dood slechts op het kantje af ontkomen!

Brand stond met een bleek gelaat naar hem te kijken en stotterde toen:

— Maar voor den drommel... ben ik nu gek geworden? Een half uur geleden kwam je met Marjorie uit het huis! Je knikte me toe als om me gerust te stellen en je stapte met haar in de wachtende auto!

— Ik? riep Raffles vol verbazing, die meende, niet gbed te hebben verstaan. Je bent gek, Brand! Ik heb het huis volstrekt niet verlaten!

— Dan — dan moet het een van de bandieten zijn geweest, die op uitstekende wijze het uiterlijk van Hooker had nagebootst! Ik begrijp alleen maar niet hoe het mogelijk was dat die mannen

zijn binnengedrongen zonder dat wij het gezien hebben!

— Ja, er blijken in het huis meer schijnbaar onmogelijke dingen te gebeuren! hernam Raffles op bitteren toon. Ik ben zelf zoo ezelachtig geweest, mijn slaapvertrek niet grondig te doorzoeken!

En in korte woorden deelde hij Brand mede wat er was voorgevallen.

De jonge man had met een bleek gelaat toegelusterd en hernam nu op fluisterenden toon:

— Dat is verschrikkelijk! Stel je voor dat die afschuwelijke punt je boven of onder de pantsering getroffen had! Maar ik kan mij nog volstrekt niet begrijpen, hoe die man met die verraderlijke hengelroede kan zijn binnengekomen — en alle anderen!

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Een van de drie is zonder twijfel een van de bedienden geweest — misschien een kok of iets dergelijks! Ik denk dat hij zijn medeplichtigen door het aangrenzende huis heen, misschien wel door een tusschenmuur in de kelders, heeft binnengesmokkeld! Je weet dat het balcon aan de achterzijde van het huis, waaraan ook de slaapkamer van Hooker grenst, over bijna den geheelen gevel doorloopt en het was dus niet zoo moeilijk, die kamer binnen te dringen, zonder dat het van buiten gemerkt werd — de nacht was zeer donker en zij droegen allen zwarte kleederen en maskers. Maar wat helpt ons al dat gepraat? Wij moeten tot iederen prijs Miss Marjorie weer opsporen! Waar is Henderson nu?

— Aan den anderen kant van het huis!

— Laten wij hem dan gaan opzoeken!

Onder het spreken waren de twee mannen reeds verder geloopt en toen zij den hoek omsloegen, stond juist de auto van de politie voor de huisdeur stil.

— Wij hebben ditmaal met een zeer sterke tegenpartij te doen, Brand! begon Raffles weder op somberen toon, toen zij den hoek omsloegen. Hoe moeten wij het spoor van dat arme meisje in een stad als New-York terugvinden? Hoe lang was het ook al weer geleden, dat die auto wegreed?

— Een half uur ongeveer!

— Stond ze hier al lang te wachten?

— Nauwelijks vijf minuten!

— Wat was het voor een wagen?

— Hij zag er uit als een gewone taxi!

— Niet naar het nummer gekeken? Maar wat vraag ik ook — dat hebben zij onderweg natuurlijk eenige malen kunnen veranderen! Een huurauto! Ga maar eens naar een huurauto zoeken, waarvan je het juiste nummer niet eens weet, in een stad als New-York, waar er een vijftig of zestig duizend zijn! En kreeg je heelemaal geen verdenking?

— Waarom zou ik? Ik wist niet anders of jij was het zelf en ik dacht dat er in huis iets geschied was, waarom je het noodig vond, het meisje tijdelijk elders onder dak te brengen! Maar stil — ik geloof dat ik daar Henderson zie!

Inderdaad — uit de duisternis kwam de reusachtige gestalte van James Henderson opdoemen.

Ook hij bleef stom verbaasd stilstaan, toen hij daar den gewaanden Hooker voor zich zag en hij vroeg op zachten toon:

— Zijt gij al weer terug, Mylord?

— Ik ben niet weg geweest Henderson! antwoordde Raffles en nogmaals deed hij in korte woorden het verhaal van alles wat er dien nacht was voorgevallen.

De reus luisterde met gebalde vuisten toe en toen Raffles zweeg, barstte hij uit:

— O, die schurken! En mijnheer Brand en ik dachten nog wel, dat er geen vuiltje aan de lucht was!

— Dat kan men moeilijk zeggen, James! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Het is een nacht, die ik met een zwarten kool in mijn dagboek zal moeten aantekenen! Want ik wil wel eerlijk zijn — ik weet geen middel om dat spoor van het jonge meisje in een stad als deze terug te vinden!

— Gelooft Mylord dat? Nu, daar ben ik half blij om — want ik weet er misschien wel een! hernam Henderson en zijn oogen schitterden opgewonden.

— Wat bedoel je, James? vroeg Raffles op levendigen toon. Geloof jij zelf dat we die auto zullen kunnen terugvinden?

— Misschien wel binnen een half uur, Mylord!

— Je drijft er zeker den spot mee?

— Volstrekt niet — onze eigen wagen staat in de garage hier vlak bij!

— Maar wat helpt ons dat — al hadden wij tien auto's — als wij het spoor van die andere auto niet kunnen hervinden!

— Maar dat kunnen wij juist wel, Mylord! zeide Henderson opgewonden. Wilt u even meegaan — dan kan ik u overtuigen!

En bijna met geweld trok de reus Raffles en Brand naar de plek, waar de huurauto had gewacht, die Marjorie Hooker ontvoerde.

Daar gekomen wees hij naar het grijze, zwak glanzende asphalt en zei toen levendig:

— Ziet gij het wel, Mylord?

Raffles keek — en hij zag op den rijweg een dubbel, bijna zwart en zeer duidelijk zichtbaar spoor!

Hij bukte zich een weinig, richtte zich eensklaps weer op en riep op blijden toon:

— Maar.... dat is teer!

— Geraden Mylord! riep Henderson op blijden toon. Ziet gij, het zal wel instinct zijn geweest, maar ondanks alles heb ik van de eerste seconde af die wachtende huurauto gewantrouwd, die daar zoo vlak bij het huis stilstond. Nu ziet gij wel, dat hier een lange houten schutting geteerd wordt en ik had dat allang geroken! Ongemerkt heb ik het deurtje dat gij daar ziet, opengeduwde — en daar op dat binnenplaatsje, aan den anderen kant van de schutting, vond ik een hëele rij blikken met teer, waarvan er een paar al geopend waren, met een daarvan ging ik naar buiten, ik hield het ding achter mijn rug en ik begoot er de twee achterwielen rijkelijk mee — vooral de banden! En de chaffeur merkte niets, wat niet erg te verwonderen is, als je op drie stappen afstand van een pas geteerde schutting zit!

Het scheelde weinig of Brand was den reus om den hals gevlogen!

Wat Raffles betreft — hij drukte Henderson de hand en zeide slechts:

— Dat heb je heel knap gedaan, James — en als zij haar maar niet al te ver weg hebben gebracht, dan kon jou schrandereheid ons wel eens op het spoor van het arme kind brengen! En nu onmiddellijk op weg — wij hebben geen tijd meer te verliezen! Onmiddellijk gevaar zal zij wel niet loopen, want ik denk dat de schurken wel een zeer hoogen losprijs voor haar zullen vragen — maar toch moet er snel gehandeld worden. Zijn jullie allen gewapend?

— Ik heb mijn revolver! antwoordde Brand.

— En ik heb mijn revolver — en bovendien nog dit grapje! riep Henderson en hij toonde met een grimmig gelaat een soort knuppel of

ploertendooder, vervaardigd van echt balein, met een looden kogel aan het eind, het geheel met rottan omvlochten en waarmede zelfs een kind een slag kan toebrengen, krachtig genoeg om iemand arm of been te breken.

— Op weg dan!

Henderson snelde vooruit, om de auto uit de garage te gaan halen en eenige minuten later stooft het snelle voertuig in groote vaart over den breeden weg.

Overdag zou het spoor van teer in New-York zelf zeker binnen enkele uren en misschien nog eerder zijn weggevaagd — maar in deze voorstad en midden in den nacht was het verkeer zoo gering, dat de dubbele lijn van teer zeer duidelijk zichtbaar was.

Een paar mijlen van de plek waar de huurauto had stilgestaan was de tint nog nauwelijks verzwakt en het spoor stak zeer duidelijk af tegen het grijze asphalt.

Raffles stuurde en hield het oog onafgewend gericht op het teerspoor, dat hem na een half uur rijdens buiten Hoboken bracht en hem naar New-York terugvoerde en wel naar de havenwijk, die hij eveneens moest doorrijden.

Het was hier wel wat moeilijker, het spoor te volgen op de morsige keien, maar het lukte niettemin.

De huizen werden opnieuw schaarscher.

Uit sommige kroegen klonk nog schor gezang van dronken matrozen.

Het licht liet hier veel te wenschen over en slechts met behulp van de sterke lantaarns was het teerspoor te volgen, zij het dan ook met moeite, want het had na een half uur rijdens veel van zijn duidelijkheid verloren.

En plotseling hield het geheel op.

Raffles was zoo verstandig, eenvoudig door te rijden, maar hij had het huis, waarvoor de huurauto blijkbaar had stilgestaan, nauwkeurig in zijn geheugen geprent.

Het was een morsig, smal huis, in een zeer verdachte buurt en dat geheel in duisternis gehuld scheen te zijn.

Het had een soort sousterrein, waarin men toegang kreeg door vijf of zes steenen treden af te dalen, hetgeen aantoonde dat het huis wel bijzonder oud moest zijn.

Een honderdtal meters verder hield Raffles stil voor een brandweerkazerne, die hel verlicht was

en waar de hoofdbrandmeester hem verlof gaf, nadat hij zich als detective bekend had gemaakt, de kleine auto voorloopig achter te laten.

Toen Raffles de auto een goede plaats had gegeven, stapte hij op den hoofdbrandmeester toe en vroeg hem op zachten toon:

— Zeg mij eens, mijnheer — helpen uw mannen wel eens bij iets anders dan alleen bij een brand?

De hoofdbrandmeester keek Raffles wat verbluft aan en antwoordde toen:

— Dat komt menigmaal voor, mijnheer! Zij doen allerlei baantjes, als het noodig is — en het is vaak noodig in een buurt als deze, dat begrijpt gij wel!

— Maar zoudt gij uw mannen ook afstaan om de politie behulpzaam te zijn bij de bevrijding van de dochter van Jerry Hooker?

Een nadere uitlegging behoefde Raffles niet te geven, want de zaak was destijds in New-York zoo bekend, dat de ander onmiddellijk op de hoogte was en uitriep:

— Daarvoor zou ik ze natuurlijk geven! Tenminste als het niet te lang duurt! Ik kan alleen maar volstrekt niet begrijpen van welk nut zij u kunnen zijn en waarom gij niet liever politieagenten neemt!

— Dat is heel eenvoudig — politieagenten hebben geen ladders! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb niets anders van u noodig dan een ladderwagen met vier of vijf flinke kerels! Ik heb de overtuiging dat het jonge meisje zit opgesloten in het huis dat het nummer 15 draagt!

— Dat is best mogelijk! Daar zijn wel eens meer van die soort dingen gebeurd! Daar woont Mike Rednose! Een zeer gevaarlijk heerschap, dat al eens vaker met de politie in aanraking is geweest! En je komt niet zoo gemakkelijk zijn huis binnen, daar kunt u op rekenen!

— Daarom juist zou ik zoo gaarne van uw ladderwagen gebruik maken! hernam Raffles kalm. Natuurlijk mag die niet stilstaan voor het huis zelf — dat zou het werk van dwazen zijn, want dat zou aanstonds gemerkt worden. Maar wij zijn voorbij de poort van een groote binnenplaats gereden, waaraan het huis nummer 15 zeker met de achterzijde grenst!

— Zoo is het ook, mijnheer!

— Prachtig! Dan zou ik u willen vragen, den ladderwagen door die poort naar de binnen-

plaats te rijden en hem op te zetten tegen het dak van een huis, dat vrij ver van het andere verwijderd is. Er is nog een steeg tusschen — maar daar kunnen wij een paar ladders overheen leggen! Begrijpt gij nu waarom ik zoo op uw hulp gesteld ben? Bij den eigenlijken overval hoeven echter uw mannen niet mede te doen — ik zal liever politie in den arm nemen! Wilt gij mij toestaan hier even te telefoneeren?

— Dat spreekt van zelf, mijnheer! Maar nu ik u goed aanzie — — wel, voor den drommel! Ik vergis mij niet — uw portret heeft in de bladen gestaan — gij zijt mijnheer Hooker zelf!

— Dat is waar ook — dat had ik bijna vergeten! bromde Raffles half voor zich heen. Nu, dat is eigenlijk nog beter! Dan kan ik zeker wel hulp krijgen!

Hij belde de politie op en nog geen tien minuten later waren er in alle stilte twaalf stevige politieagenten onder aanvoering van een inspecteur op de binnenplaats verzameld, waar zich reeds de ladderwagen bevond, die nu snel en geruischloos werd uitgeschoven, waarop de agenten, Raffles en zijn beide metgezellen en vervolgens vier brandwachts, die eenige korte ladders droegen, snel naar boven en op het dak klauterden.

Dit alles ging vlug en stil in zijn werk.

Bij de steeg gekomen, die twee meter breed was, moesten de ladders dienst doen en zij die van duizeligheid last hadden, deden beter, den tocht over deze noodbruggetjes op een hoogte van meer dan 25 meter niet te wagen.

Allen kwamen echter behouden aan den overkant en omstreeks drie uur in den nacht, toen het reeds langzaam begon te dagen, stonden allen op het dak van het huis met het nummer 15.

Een luik werd geopend, maar niet dan nadat Raffles op zachten toon Brand een wank had gegeven, om het nauwkeurig te onderzoeken — geen overbodige voorzorg voorwaar, want er bleek zich de draad van een alarmsignaal aan te bevinden, die eerst moest worden doorgesneden.

Zoo zacht mogelijk klauterden allen een voor een naar binnen, met de revolver in de vuist.

Men daalde een trap af en eensklaps stonden allen stil op het hooren van een zacht gekreun, dat van achter een deur op een lager gelegen verdieping scheen te klinken.

— Daar is mijn dochter — daar moet zij zijn!

zeide de gewaande Hooker met een bevende stem.

— Dan zal ik die deur wel eens even openmaken, mijnheer! zeide Henderson — zij schijnt nog al niet erg zwaar te zijn!

Nu, voor ieder ander dan James Henderson, was die deur zeker zwaar geweest, — maar voor den reus beteekende het niet al te veel!

Terwijl de anderen hun revolvers gereed hielden, boven aan de trap, ging hij naar beneden, nam een korten aanloop en wierp zich met zooveel kracht tegen het paneel van de deur, dat deze met een krakenden slag versplinterde en half open vloog, terwijl de afgerukte scharnieren er als flarden bijhingen en de spijkers in het rond vlogen.

Met een kreet van dolle woede vlogen er twee mannen op, die in het flauw verlichte vertrek zaten en de gebonden Marjorie Hooker bewaakten.

Maar voor zij hunne revolvers hadden kunnen trekken, suisde de vreeselijke knuppel van Henderson door de lucht en een van de mannen zonk met verpletterden schedel ter aarde.

De reus greep den ander om het middel en wierp hem met zooveel kracht tegen den grond, dat hij zich niet meer verroerde.

In een oogwenk was nu het geheele huis in opschudding, een half dozijn kerels kwam aanstormen en een paar seconden later waren zij handgemeen met de politie.

En terwijl deze strijd nog voortduurde, die zou eindigen, zooals later bleek, met den dood

van drie gevaarlijke leden der bende en de arrestatie van zeven anderen, terwijl een agent gewond werd, voerden Raffles en zijn beide metgezellen haastig Marjorie Hooker weg en brachten haar naar de auto.

Het was gegaan zooals Raffles wel vermoed had — een man die het uiterlijk van Jerry Hooker had aangenomen en zich voor Raffles uitgaf, liet haar de helft van de fiche zien en verklaarde haar dat zij zich aanstonds moest aankleeden, daar er ernstig gevaar dreigde.

Zij volgde den schurk volkomen ter goeder trouw en onderweg werd zij gekneveld en geboeid en naar dit huis gebracht.

En het werd ook al spoedig opgelost, hoe de bandieten de afspraak omtrent het ivoren fiche konden weten — het vertrek waar het gesprek tusschen Raffles en Marjorie had plaats gevonden, bezat een niet meer gebruikte spreekbuis, waardoor waarschijnlijk een der bedienden het gesprek had afgeluisterd.

Op het oogenblik dat de auto de brandweerkazerne weder uitreed, vroeg het meisje op verschrikten toon:

— Maar mijn vader, mijnheer? Nu weten zij ook waarheen mijn vader zich begeeft!

— Wat dat betreft, Miss, behoeft gij niet bevreesd te zijn! zeide Raffles glimlachend, want op het allerlaatste oogenblik, toen hij het huis zou verlaten, heb ik uw vader verzocht, zich niet naar Florida, maar naar zijn landgoed in Californië te begeven! Daar wacht hij u — en daarheen zal ik u morgen zelf brengen!

De volgende aflevering (No. 485) bevat:

In de macht van den Moloch.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.